

HORTA. As esixencias da gran distribución afogan a produción hortícola galega ▶ 6-7

LEITE. Galiza perdeu 1.500 granxas de leite dende o remate do sistema de cotas lácteas ▶ 3

17 de abril Día Internacional da Loita Labrega

A Vía Campesina centra as súas denuncias na agresión dos tratados de libre comercio ▶ 14

FOUCE

Periódico labrego de información técnica e sindical - Ano XLIV - Nº 319 - Marzo-Abril 2018

A REVOLUCIÓN DAS MULLERES

O 8 de marzo de 2018 non foi un Día Internacional das Mulleres máis. Desta vez, a iniciativa de levalo máis alá das declaracións institucionais e convocar unha folga feminista fixo que a sociedade se revolucionase e tomasen as rúas millóns de persoas para denunciar a fonda desigualdade que segue a infestar as nosas vidas máis alá das boas intencións. A celebración do XIII Encontro Anual da Secretaría das Mulleres do SLG puxo un punto e seguido a unha loita que non fixo máis que empezar. ▶ 25 a 29

Encontros co comisario, a conselleira e os partidos do Parlamento Galego

Nos últimos meses sucedéronse encontros de traballo con representantes políticos ao máis alto nivel. Así, mentres que a ECVC tivo unha reunión co comisario de Agricultura, Phil Hogan, na Galiza mantivemos xuntanzas coa conselleira de Medio Rural, Ángeles Vázquez, e cos catro partidos con representación parlamentaria. ▶ 4-5 e 19

O SLG propón crear un espazo propio para as persoas xubiladas nunha asemblea en Outeiro de Rei ▶ Suplemento central

PATACA A praga da couza guatemalteca xa afecta a Muxía e ameaza unha das principais bisbarras pataqueiras: Bergantiños ▶ 8-9

MONTES Mobilizacións en defensa do monte veciñal e contra a reforma normativa do PP que permite a súa privatización ▶ 9

VACÚN O Sindicato Labrego prepara unha campaña co obxectivo de dignificar o sector bovino de carne ▶ 7

PAC 2021-2027: Máis esixencias con menos recursos

Nestes primeiros días de maio, o presidente da Comisión Europea, Jean Claude Juncker, anunciaba unha diminución global do 5% no próximo Marco Financeiro Plurianual (2021-2027) da Política Agraria Común (PAC).

A partida das axudas directas ás granxas diminuirá, segundo esta proposta, un 3,5% mentres que a partida das axudas de desenvolvemento rural baixará nun 15%. No Plano de Desenvolvemento Rural de Galiza (PDR) no actual período recóllense medidas cunha importancia fundamental para o sector como: os planos de mellora, as axudas á incorporación de xente moza, as axudas agroambientais, a axuda á agricultura ecolóxica, ás zonas de montaña e con limitacións naturais, os réximes de calidade e outras. Por este motivo, non entendemos o optimismo da ministra Tejerina estes días, cando afirmaba que os recortes anunciados polo comisario Juncker “son un bo punto de partida”.

Hai que dicir que, mentres a PAC sofre recortes, o orzamento europeo anunciado de 1.308 billóns de euros é mesmo maior que no período anterior. A única política verdadeiramente común perde recursos, mentres se pretende multiplicar por 7 o persoal destinado á garda costeira e por 3 os recursos para a política de fronteiras, facer novos fondos para “reformas prioritarias” (25.000 millóns anuais), o mecanismo de estabilización de investimento europeo (30.000 millóns) ou hai programas como Horizonte Europa de Investigación cun incremento de máis dun 50%. Semella un deseño feito totalmente á medida das grandes empresas e pagado co diñeiro de todas e de todos nós.

✓ Coa inflación, os recortes na PAC achegaranse ao 17%

Se temos en conta o 2% de inflación prevista para este período, a diminución global das axudas para a PAC non será dun 5%, senón dun 16,6%. Dito isto, o verdadeiramente perigoso da PAC é que se siga no camiño dos últimos anos. E a PAC dos últimos anos é unha PAC na que o 20% das persoas que a perciben acaparan o 80% dos fondos, que se basea en criterios históricos (referencias de anos anteriores que discriminan a xente que se incorpora á actividade), que emprega como criterio básico as hectáreas (primando terratenentes e empresas que o seu único vencello coa terra é tramitar as axudas da PAC dende o sofá), que marxina a produción ecolóxica e a de calidade a pequena escala (maioritaria en Galiza) e, a maiores, que segue facendo posible unha política agraria para ter prezos baixos en orixe, mesmo por debaixo de custos.

“Na súa miopía, a Unión Europea non se decata que cada día estamos a asistir á desaparición do medio rural”

A PAC para que? Para que sigamos desaparecendo miles de agricultores e agricultoras en toda Europa? Para que o rural siga abandonándose? Para que cada vez a produción se realice máis en proxectos industriais, empregando masivamente antibióticos e agrotóxicos, nos que a xente produtora cada vez esteamos máis endebedada e a alimentación sexa de peor calidade? Como o papel, a PAC terma todo o

que lle boten. Mesmo a literatura da CE e dos gobernos comeza con grandes proclamas: loita contra o cambio climático, seguridade alimentaria, conservación do medio ambiente, desenvolvemento rural. Pero o único que realmente se fai coa PAC é asegurar os beneficios das transnacionais.

Na práctica, seguen apostando por un modelo depredador que supón o exterminio das labregas e dos labregos: eliminan a regulación dos mercados, impiden que se garantan prezos e condicións axeitadas para as persoas produtoras, defenden un modelo de produción industrial aínda que convirte a alimentación nun dos maiores problemas de saúde pública, promoven unha maior liberalización dos mercados e acordos comerciais con terceiros países para maximizar os beneficios das grandes empresas transnacionais, traballando sen descanso para asegurar o negocio dos bancos e dos especuladores financeiros.

O 80% dos ingresos da xente labrega segue vindo a través dos prezos: prezos volátiles, abusivos e impostos unilateralmente pola industria e a distribución. Na súa miopía, a Unión Europea non se decata que cada día estamos a asistir á desaparición paulatina do medio rural: granxas que pechan, xente moza que ten que marchar, peche de servizos, aldeas abandonadas, perda de biodiversidade, incendios...

A única garantía de que no rural, nas vilas ou nas cidades, se poida acceder a unha alimentación nutritiva, saudable e de calidade é que miles de labregas e labregos poidamos vivir dignamente da nosa actividade. Por moi urbana que pensemos que é a nosa vida, a alimentación e a saúde son caras da mesma moeda.

Tódolos contidos deste periódico publícanse baixo licenza Creative Commons Non Comercial / Atribución / Compartir igual

FOUCE

EDICIÓN
Edicións Fouce, Departamento de Publicacións de Servizos Agrarios e Contables SL

COORDINACIÓN
Xosé García Rodríguez

CONSELLO EDITORIAL:
Isabel Vilalba Seivane, Xabier Gómez Santiso e Conchi Mogo.

DESEÑO E MAQUETACIÓN
Xosé García Rodríguez

COLABORACIÓN
Isabel Vilalba Seivane, Marieta Pastoriza, Conchi Mogo, Henrique Outes, Laura, Lorenzo, Miguel Méndez, Eduardo Quintás, Diego Sánchez Agra, Margarida Prieto Ledo e Belén Fervenza.

PECHE DE EDICIÓN 02-05-2018

ENDEREZO
Ofelia Nieto nº 13-23. Compostela 981 554 147
prensa@sindicatolabrego.com
www.sindicatolabrego.com

NACIONAL Ofelia Nieto 13-23, Meixonfrío, Compostela. ☎ 981 554 147
COMPOSTELA Idem Nacional. ☎ 981 588 532
MELIDE Praza do Convento 2. ☎ 686 936 429
ARZÚA Piñeiral 12, 2º esq. ☎ 981 508 177
SANTA COMBA Aula 9 do Edificio Multiusos. ☎ 699 924 632
ORDES Alfonso Senra 117. ☎ 981 682 908
BETANZOS Cruz Verde 7, esquina praza Dona Agueda. ☎ 981 773 377
TEIXEIRO Martínez Pardo 13, 1º esq. ☎ 981 789 781
MOECHE Casetas da feira de Moeche. ☎ 698 125 154

VALDEORRAS Rúa Eulogio Fernández 3, entrechán, local 2. ☎ 616 504 487
RIBADAVIA Virxe do Portal 11. ☎ 988 477 230
XINZO San Sebastián 16, baixo. ☎ 988 462 547
LUGO Miguel de Cervantes 47, ent. ☎ 982 231 154
SARRIA Bar Parisien. Calvo Sotelo 180. ☎ 604 027 886
CHANTADA Emilia Pardo Bazán 11, baixo. ☎ 982 440 804
A FONSAGRADA Bar A Lúa. Rosalía de Castro 16. ☎ 698 157 379
BECERREÁ Restaurante Boavista. Eulogio Rosón 23. ☎ 604 027 886
RIBADEO Av. Calvo Sotelo 3, 1ºE. ☎ 982 130 615

LOURENZÁ Av. Fernández del Riego 5, 1º C. ☎ 982 121 376
VILALBA Rúa do Cuartel 1, ent. A, estrada de Meira. ☎ 982 512 431
MEIRA Avenida de Lugo 47-49. Edf. Miño, ent E. ☎ 982 331 714
A ESTRADA Avenida de Santiago 17, baixo. ☎ 986 573 232
LALÍN Monte Faro 28, baixo. ☎ 986 792 268
SILLEDA Av. do Parque 32, centro comercial O Parque, of. 12. ☎ 986 580 526
PONTEAREAS Av. Galicia. Edf. Costa Gallego 16. Entrechán, of. 6 ☎ 986 641 508
O ROSAL Ramón Franco, Edf. Rosales. ☎ 986 625 394
O SALNÉS Av. Bouza Matín 9, 1º. Barrantes (Ribadumia). ☎ 699 924 630

LEITE ▶ Nos tres anos que levamos co sector liberalizado, xa sufrimos unha das peores crises por sobreproducción e seguimos a ter un dos prezos máis baixos da UE

Galiza perdeu máis de 1.500 granxas dende a fin do sistema de cotas lácteas

Das 9.484 explotacións que tiñamos cando se suprimiron os controis de produción, quedaban en febreiro só 7.935

Co remate da campaña 2017-2018 no sector lácteo, cúmprense tres anos dende que desapareceu o sistema de cotas lácteas. Polo medio, tivemos unha das peores crises de prezos e pecharon máis de 1.500 granxas: das 9.484 explotacións en activo que había en abril de 2015, pasamos ás 7.935 que contabilizaron os últimos datos do sector, correspondentes a febreiro de 2018.

O peor de todo é que esta situación de crise crónica do leite galego non se corresponde coa conxuntura do sector a nivel europeo, que viviu un período bonanza grazas á escaseza de manteiga e aos altos prezos de cotización deste produto. Así, mentres os principais países produtores da UE tiveron prezos medios superiores aos 35 céntimos -algúns como Alemaña, Holanda, Austria ou Irlanda en torno aos 40-, na Galiza o meirande das nosas granxas seguen con valores inferiores aos 30 céntimos, polo xeral entre os 26 e os 28. Trátase dos valores máis baixos do Estado, comparables a países como Portugal, Bulgaria, Eslovenia, Estonia, Lituania e Romanía.

✓ O poder para as industrias

A supresión das cotas do leite supuxo o desregulamento total do sector e deixarlle ás industrias todo o poder para impoñer contratos con cláusulas arbitrarias e abusivas e para manter na Galiza os prezos artificialmente á baixa. Isto evidencia un máis que posible pacto

A última vez que Medio Rural convocou o sector nun foro de diálogo foi hai dous anos, o 8 de abril de 2016, co gallo do Plan de Fortalecemento do Leite

entre empresas, algo ilegal que debería investigar a Comisión Nacional dos Mercados e da Competencia (CNMC), que semella estar só vixiante diante de acordos de prezos favorables para as granxas pero non á hora de fiscalizar as infraccións fla-

grantes da industria.

Estes tres anos de liberalización salvaxe estiveron bendicidos dende as diversas administracións cunha ausencia total de políticas para o sector lácteo, tanto a nivel comunitario, como estatal e galego. Nin sequera a

crise de 2015 serviu para que o Ministerio de Agricultura ou a Consellaría de Medio Rural fixesen algo polo sector. Do Acordo de Sostibilidade do Sector Lácteo de boa vontade que asinaron as industrias e as cadeas de distribución -coa bendición de UUAA e Asaja- nada se sabe. O imperio mafioso das industrias á hora de impoñer contratos e prezos, e o descaro das cadeas de distribución para seguir utilizando o leite como reclamo a pesares das denuncias e das multas, é a constatación do fracaso deste acordo.

Polo demais, desmanteláronse foros de diálogo como a Mesa do Leite e substituíronse polas Organizacións de Produtores/as Lácteos (OPLs), uns chiringuitos que só serven para cobrar subvencións por non facer nada, nun claro caso de malversación de fondos públicos.

Síntomas dunha nova crise: sobreproducción e caídas continuadas no prezo do leite

En resume, a fin do sistema de cotas e a carencia de políticas de control dos prezos e dos mercados xa provocaron unha forte crise por sobreproducción en 2015 e están axudando a xestar a seguinte. Os últimos datos indican que o prezo medio do leite volveu a caer na UE en febreiro, por terceiro mes consecutivo, cun valor de 35'07 céntimos e acumulando un descenso, dende decembro, do -7'3%. Ao mesmo tempo, comezan a saltar as alarmas polo exceso de produción: en xaneiro do 2018, o crecemento das entregas continuou a tendencia dos meses precedentes, cun aumento do 4% en relación ao mesmo mes de 2017, e do 5,4% en España.

O sistema de cotas non era perfecto, pero a liberalización salvaxe que agora se impón é aínda peor. De seguirmos por este camiño, o sector lácteo galego seguirá a ser o máis prexudicado, até o punto de que agora é posible que as industrias, con macroproxectos como a granxa de Noviercas con 20.000 vacas, aposten por deslocalizar e levar

a produción preto dos grandes centros urbanos para reducir custes. De feito, o peche xeneralizado de granxas en toda a UE marca unha tendencia a concentrar a produción cada vez en menos mans, incidindo na desarticulación, desemprego e desertización do noso medio rural.

✓ Necesidade de foros de diálogo e políticas públicas de control dos prezos e da produción

Dende o SLG seguimos reclamando políticas públicas de control da produción e dos mercados que garantan prezos dignos e unha distribución racional e xusta da capacidade produtiva dos diversos territorios. Tamén avogamos pola necesidade de que os axentes do sector se reúnan en foros de diálogo arbitrados pola administración, como a Mesa do Leite, para chegar a acordos sobre prezos e contratos. O contrario, seguir co sector liberalizado como até o de agora e permitir as prácticas mafiosas da industria, supón rubricar a sentenza de morte do sector lácteo galego.

INICIATIVA POLÍTICA ▶ Os temas tratados cos deputados foron a situación dos prezos do leite, o decreto dos xurros, a fauna salvaxe e a forestación ilegal de terras agrarias

O SLG leva ao Parlamento de Galicia catro dos principais problemas da gandería

Unha comitiva da Dirección do Leite mantivo un encontro cos grupos parlamentarios do BNG, PP, En Marea e PSOE no Hórreo

Unha comitiva do Sindicato Labrego Galego formada por representantes da Dirección do Leite -Manuel Villaverde, Eliseo Cebreiro e Sandra Cancelada- e pola secretaria xeral, Isabel Vilalba Seivane, mantiveron, o 28 de marzo, encontros con representantes dos grupos parlamentarios de BNG (Xosé Luís Rivas Cruz), En Marea (Luís Villares e Davide Rodríguez) e PSOE (José Manuel Pérez e José Antonio Quiroga). Posteriormente, o 11 de abril, houbo un encontro cos deputados Daniel Vega e José González, do grupo do PP.

O motivo destas reunións foi o de tratar catro das principais ameazas e lastres que teñen os nosos sectores agrogandeiros para ser rendibles e que, diante do deterioro sufrido nos últimos meses, ameazan cunha crise de consecuencias imprevisibles: os baixos prezos no sector lácteo, o decreto de prohibición do espaxamento de xurros, o difícil acceso á terra e os danos da fauna salvaxe.

✓ Comisión parlamentaria sobre os prezos do leite

Nos prezos do leite, o SLG alertou aos deputados da situación vulnerable na que se atopan as nosas granxas na campaña 2018-19, con prezos medios dos máis baixos de Europa que comezaron a amosar síntomas de

novas baixadas. Oficialmente, o prezo medio da Galiza caeu medio céntimo de decembro de 2017 (0'322) a xaneiro e febreiro de 2018 (0'317 e 0'316); máis alá da media, o meirande das granxas galegas cobran prezos inferiores aos 30 céntimos. Así, a nova campaña que comezou o 1 de abril veu precedida do anuncio dalgunhas industrias de que van baixar os prezos e mesmo con subas en insumos coma os pensos.

Dende o SLG tamén se denunciou que os prezos e condicións veñen impostos polas industrias, que as OPLs que cobran subvencións para negocialos non serven para nada, e que os foros de diálogo do pasado -como a Mesa do Leite- están desmantelados. Do famoso Plan Estratéxico do

Sector Lácteo anunciado en 2015, nada se sabe.

Diante da pasividade de Medio Rural, o SLG pediu a creación dunha comisión de investigación parlamentaria que, coa participación de persoal experto, estude se as industrias fan prácticas ilegais pactando prezos á baixa e explique por que unha mesma empresa paga menos en Galiza que en comunidades veciñas por un leite de igual calidade que se vende no mesmo brick e baixo a mesma marca.

Ademais, tamén se lles pediu aos grupos da oposición que propoñan a restauración de foros como a Mesa do Leite e que ás industrias que se benefician de subvencións se lles esixan nas bases das axudas prezos dignos e boas prácticas.

Fronte común para anular a norma que prohibe o espaxeamento de xurros

Outro dos temas que o SLG tratou con BNG, PSOE e En Marea foi o decreto que prohibe espaxer xurros. Trátase dunha obriga inxusta, arbitraria, inútil e, polo tanto, innecesaria, que pasará unha factura millonaria ao noso sector lácteo e ao erario público. Aínda que a escusa para impoñer esta norma é diminuír as emisións de gases contaminantes como o amoníaco, esta contaminación é producida, maioritariamente en España, pola industria dos fertilizantes e pola cría intensiva de aves e porcos. Voces autorizadas, coma o Centro de Investigacións Agrarias de Mabegondo, defenden que boas prácticas terían os mesmos efectos á hora de reducir as emisións que inxectalos na terra. Polo tanto, os inxectores de xurro non solucionan nada e, ademais, non son aptos para traballar na Galiza.

Diante disto, dende o SLG pedíuselle aos grupos políticos que se opoñan a esta normativa disparatada que pode saírle moi cara ao noso sector lácteo.

Definir o responsábel de que se cumpra a lei de ordenación forestal

O SLG denunciou diante de BNG, PSOE e En Marea que a Xunta segue consentindo as forestacións ilegais de terras agrarias con total impunidade. A pesares da crise dos incendios de outubro de 2017, na que as caóticas e case sempre ilegais forestacións con eucalipto e piñeiro propiciaron a morte de catro persoas e incontables danos materiais, a día de hoxe a lei segue a vulnerarse e cadaquén planta o que quere onde lle peta sen que o delito sexa perseguido.

Sobre as plantacións ilegais existentes, tampouco se fixo nada dende a Xunta. É obvio que precisamos un Goberno que faga cumprir a lei á hora de ordenar o territorio, que protexa o solo agrario para producir alimentos e que desenvolva unha política forestal racional; e iso comeza por que a Consellaría de Medio Rural ordene que os axentes que deben facer cumprir a lei -gardas forestais e concellos- actúen de oficio diante de calquera vulneración da norma que detecten.

Informe para ver se a Xunta é responsábel civil dos danos da fauna

Finalmente, o SLG denunciou diante dos deputados a problemática en aumento dos ataques da fauna salvaxe, xa que a Xunta está a desmantelar as deficientes e cativas axudas que tiñamos ao respecto.

O síntoma máis evidente disto é que, en 2017, non se convocaron as axudas para paliar os danos do xabaril. Nas que si se convocaron, seguimos con contías insuficientes, prazos imposibles ou demoras de dous anos en cobrar. Isto fai que moitas granxas atacadas non pasen o traballo e a burocracia que supón denunciar..

A maiores, dende o SLG explicouse que existe xurisprudencia de Castela e León que di que a administración competente é a responsable civil subsidiaria dos danos da fauna salvaxe. Neste senso, pedíuselles a elaboración dun informe xurídico que dilucide se é a Xunta responsábel civil dos danos da fauna e, de ser así, se actúe en consecuencia indemnizando directamente sen necesidade de solicitar axudas.

Xuntanza coa conselleira de Medio Rural

O 27 de abril, o SLG mantivo unha xuntanza de traballo coa conselleira de Medio Rural, Ángeles Vázquez; e a directora xeral de Gandaría e Agricultura, Belén do Campo. Neste encontro estiveron Isabel Vilalba; a coordinadora do SLG en Compostela e Bergantiños, Marieta Pastoriza; e os gandeiros Manuel Villaverde (Forcarei) e Eduardo Quintás (Touro). De seguido, compartimos algúns dos temas destacados do encontro. Se queres saber máis, podes ler o informe en: bit.ly/xuntanzaSLG-CMR

✓ Prohibición de xurros

A conselleira díxonos que ten informes do Centro de Investigacións Agrarias de Mabegondo (CIAM) e Medio Ambiente que demostran que en Galiza non hai problemas co amoníaco. Tamén nos dixo que a prórroga para poder seguir espaxeando os xurros para abonar non vai ser só para 2018, senón que se entende como indefinida e que, polo tanto, as granxas non deberían facer

investimentos en maquinaria para enterrar os xurros.

✓ Fauna salvaxe

A conselleira admitiu a gravidade dun problema que, ademais dos danos ás granxas, constitúe unha ameaza sanitaria pola transmisión de enfermidades á cabana gandeira como tuberculose ou peste porcina. Neste tema, Medio Rural seica ten unha liña de traballo común con Medio Ambiente.

A maiores disto, a conselleira non nos falou de ningún compromiso para facer fronte ao problema. Transmitímoslle a nosa queixa de que os tecores non cumpren coa xestión da fauna porque carecen de apoios da administración. Neste senso, lembrámoslle que moitos tecores teñen un corpo social moi envellecido e que teñen serios problemas para dar saída á carne das pezas cazadas. Para o SLG, Medio Rural debería identificar estes problemas e outros nos tecores para darlles solución.

✓ Forestacións ilegais

Denunciamos este problema e explicámoslle á conselleira que a única solución non pode ser que uns veciños denuncien a outros. O único que nos confirmou a conselleira é que trasladou ás xefaturas territoriais que actúen de oficio neste tema, e que xa teñen previsto levantar 290 hectáreas de forestacións ilegais de aquí a xullo e limpar 500 quilómetros de marxes en autovías, autoestradas e outras vías principais.

✓ Couza guatemalteca

Denunciamos que non había un coñecemento da magnitude deste problema no sector e que existía unha grande desconfianza respecto ao plan de control da praga. A maiores, demandamos que, ademais das axudas vixentes, se cubra tamén o lucro cesante.

✓ Sector Lácteo

Pedímoslle á conselleira que as análises da presenza de antibióticos no leite siga a ser res-

ponsabilidade do Laboratorio Interprofesional Galego de Análise do Leite (Ligal), e non das industrias, tal e como propón o Ministerio de Agricultura.

Tamén denunciamos a concertación de prezos á baixa que existe no sector e que discrimina as granxas galegas e denunciámos a inexistencia dun plan de futuro para o sector e de foros de diálogo como a Mesa do Leite. A maiores, pedímoslle á conselleira que as axudas públicas ás industrias deben condicionarse a un retorno positivo ao sector en forma de compromisos de prezos e condicións dignas.

✓ Mina de Touro O Pino

Eduardo Quintás reiterou á conselleira a petición da veciñanza de Touro para que visite a zona afectada polo proxecto de extracción de cobre a ceo aberto de Atalaya Mining e comprobe, in situ, o forte impacto que tería na vida e no traballo das persoas que viven no territorio que quere explotar a mina.

HORTA ▶ O informe da Dirección de Horta, Froita e Flor do SLG de 2017 denuncia fortes perdas ao ter que malvenderse ou desbotar as hortalizas que non cumpren os requisitos

As esixencias das grandes distribuidoras afogan a produción hortícola galega

A seca incidiu en que moito produto non acadase o peso e calibre esixidos, provocando abandonos en comarcas como o Salnés

Na última xuntanza da Dirección de Horta, Froita e Flor do Sindicato Labrego Galego, presentouse o informe sectorial do ano 2017 no que se fai unha análise que ten como elementos máis destacados a seca e os prezos. Respecto do primeiro tema, constatouse que na maioría das comarcas apenas se solicitaron axudas para a seca, polo que, tal e como denunciou o SLG no seu día, os fondos para paliar os danos pola escaseza de auga están moi mal orientados por parte da Consellaría de Medio Rural e non serven nin para compensar as perdas nin para prever crises semellantes no futuro.

En canto aos prezos, naquelas producións máis convencionais e intensivas, seguimos cun modelo no que os maioristas aseguran a compra das colleitas pero non os prezos. Isto crea moita volatilidade e inestabilidade no sector, que ten que asumir, decotío, fortes perdas.

Na última campaña, o pemento morrón tivo unha boa cotización, ao redor de 1 €, do mesmo xeito que o pemento de Padrón e os grelos de outono debido á escaseza de produción.

Outra das eivas da venda a grandes distribuidoras como Gadisa, Eroski ou Carrefour é que só recollen hortalizas que cumpren uns determinados criterios de tamaño, calidade ou presenza moi estritos, polo que os produtores e produtoras venise na obriga de buscar unha saída alternativa a través de almacenistas a aquela parte da súa pro-

dución que non encaixa neses parámetros.

A pesares destas condicións de venda leoninas, as grandes cadeas de supermercados publicitan de cara á súa clientela o seu compromiso cos produtos galegos. En realidade, están a crear unha falsa demanda, xa que só traballan unha cantidade moi reducida de produtos galegos e coas esixencias das que falamos. Por exemplo, só aceptan leitugas de 300 gramos, o que provoca grandes perdas nas fincas ao ter que desbotar todas aquelas que non acadan ese peso. Isto causou fortes perdas no Salnés, onde se están a abandonar moitos invernadoiros.

✓ Horta convencional con venda directa

No caso das producións hortícolas convencionais que se venden directamente, os proxectos que mellor están son os multifuncionais que comercializan, a maiores, outros produtos como carnes, queixos ou conservas.

Neste eido particular, o informe da Dirección de Horta, Froita e Flor do SLG denuncia que o decreto de venda directa non se está a cumprir en case ningunha das prazas e mercados. Non se cumpre coa etiquetaxe, e segue habendo desinformación sobre a orixe dos produtos e a súa trazabilidade.

O informe subliña *“a importancia de provocar demanda de produto galego dende a base, xa que a nosa produción de horta debería atender o mercado interno galego, cousa que non se fai de momento. Cómpre traballar cos produtores e produtoras unha vía de solución propia: produción conxunta, cooperativismo, asesoramento técnico-económico, observatorio de prezos, etc”*.

O poder de compra das grandes distribuídoras impón condicións moi difíciles de cumprir para o sector hortícola. Na imaxe, centro loxístico de Gadisa en Galiza

Agroecoloxía e venda directa: exceso de traballo con escaso rendemento

No caso do sector agroecolóxico *“a campaña de outono foi moi mala, xa que en moitos casos non se puido plantar a tempo e, debido á escaseza de auga e ás altas temperaturas, os rendementos da produción foron moi baixos. A falla desta produción notouse nos meses de inverno, o que repercutiu negativamente na renda das produtoras e dos produtores”*.

A nivel xeral, detectouse *“un estancamento nos prezos e no consumo, o que unido ás dificultades que ten que atravesar este sector, fai inviables moitos proxectos. A maior parte dos labregos e labregas que fan venda directa, sufren o feito de ter que traballar moitas horas para obter un rendemento económico moi baixo. E quen distribúen en pequenas tendas, sobreviven axudados pola revenda que fan doutros produtos, o que axuda a complementar a súas rendas”*.

Algunhas das eivas e problemáticas que sinala o informe neste sector son as seguintes:

- ▶ Non temos capacidade para localizar a distribución.
- ▶ Precisamos colectivizar a produción e atender mellor o mercado.
- ▶ Maior incidencia das pragas e enfermidades; como a Velutina na froita ou a Tutta no tomate.
- ▶ Menor presenza de fauna útil nas hortas debido á presión da Velutina.
- ▶ Debemos ser mais activ@s no enfoque sindical.
- ▶ O sector está abandonado politicamente, carece practicamente de axudas e, as poucas que hai, están mal dimensionadas e non atenden a realidade de cada proxecto e a súa base territorial, o que dificulta en anos coma este a súa supervivencia.

Grandes distribuidoras gañan terreo ás producións locais na comercialización de hortalizas ecolóxicas

Outro dos problemas da horta e froita ecolóxicas é que a xente non cambia hábitos de consumo con facilidade. A maioría, merca nas grandes áreas de venda e supermercados, mesmo produtos ecolóxicos fóra de tempada.

Neste senso, grandes distribuidoras como Eurobanam, asentada en Porriño, fornece de produtos ecolóxicos grandes áreas e pequenos comercios locais substituíndo, nalgúns casos, as producións locais. Tamén están a realizar e implementar contratos con pequenos produtores ecolóxicos para mercarlles hortalizas e froitos, o que fai que a distribución siga gañando terreo neste sector.

As perspectivas de futuro pasan, inevitablemente, por fortalecer a nosa imaxe e a nosa produción de cara á sociedade, de lograr un traballo máis eficiente e traballar colectivamente para fortalecer os nosos proxectos, e de loitar política e sindicalmente polas nosas demandas e necesidades.

A percepción do produto ecolóxico estase a ver no consumo final como algo pouco transparente, pois non se distingue no mercado o produto certificado do que non é, e hai desconfianza.

Non se está a loitar, a ningún nivel, salvo contadas excepcións nalgún colexio, coa captación de novos consumidores e consumidoras dende a infancia. Sería un campo importante para traballar, xa que os nenos e nenas son consumidores e consumidoras de presente e de futuro.

VACÚN DE CARNE ▶ Quérese amosar á cidadanía a importancia destas producións e os principais problemas que ameazan a súa continuidade

A Dirección de Vacún de Carne prepara unha campaña para dignificar o sector

Denunciaranse os principais problemas que lastran unhas producións esenciais para o desenvolvemento rural

O pasado 19 de abril, o grupo de traballo da Dirección da Carne mantiña unha xuntanza en Compostela na que un dos principais temas tratados foi o deseño dunha campaña para poñer este sector no centro da axenda do Sindicato Labrego Galego. Os eixes fundamentais desta campaña serán tres:

1. Mostrar á cidadanía a importancia socioeconómica do sector da carne de vacún na Galiza para traballar na dignificación social do mesmo.
2. Denunciar a difícil situación pola que atravesamos o sector, con baixos prezos, dificultade para comercializar as producións ou os ataques permanentes da fauna salvaxe. A maiores, tamén se poñerá o punto de atención noutras problemáticas

Imaxe de arquivo do grupo de traballo do Sector da Carne de Vacún do SLG cando foi creado no contexto do congreso celebrado o 11 de febreiro de 2017

cas relacionadas coa organización territorial na Galiza que afectan estas producións, como a perda progresiva de superficie agraria útil e, en consecuencia, as dificultades para traballar en extensivo.

3. Tamén se reclamará que as

axudas públicas se utilicen para potenciar o sector e non para beneficiar a baixada de prezos ou os modelos de produción intensiva. Precisamente, as axudas deben favorecer a extensificación e a conservación do medio natural.

Reclamarase que a Xunta sexa a responsábel civil subsidiaria dos ataques da fauna salvaxe

Un dos problemas nos que máis se afondou, pola súa gravidade, foi o da fauna salvaxe. Dende o grupo de traballo da Dirección da Carne seguíase traballando na liña xa exposta diante dos grupos parlamentarios da oposición en Galiza na xuntanza mantida con eles o 28 de marzo: esixir que a Xunta sexa a responsábel civil subsidiaria dos danos causados pola fauna salvaxe e, en consecuencia, indemnice directamente calquera denuncia de ataque unha vez certificados os danos. Outra fronte de traballo ao respecto é a de obrigar aos tecores que cumpran coas súas obrigas como xestores da fauna salvaxe.

Como tarefas concretas no sector do vacún de carne para desenvolver o devandito, o grupo de traballo marcou as seguintes tarefas na súa axenda:

1. Elaborar un informe propio do sector que recolla as súas principais problemáticas e a impor-

tancia económica e social do mesmo.

2. Elaborar unha carta de demandas, tanto inmediatas (fauna salvaxe, prezos, etc.) como a longo prazo.
3. Traballar estes documentos e informes directamente coa afiliación en asembleas comarcais.
4. Levar a campaña ás redes sociais e difundir socialmente estas problemáticas para obter máis apoios e repercusión.
5. Elevar mocións á Xunta con todas estes problemas a través dos concellos.

Outros temas tratados na xuntanza do grupo de traballo da Dirección da Carne foi o da necesidade de aumentar a frecuencia das xuntanzas deste órgano do SLG un mínimo de catro veces ao ano. Ademais, vaise estudar a posibilidade de organizar unha viaxe formativa no sector da carne de vacún no vindeiro outono para visitar granxas e proxectos en comunidades como Asturias ou Cantabria.

PATACA ▶ Saltan todas as alarmas ao achegarse a prohibición e restricións para cultivar a unhas das principais zonas produtoras de Galiza: a bisbarra de Bergantiños

A praga da couza guatemalteca váiselle das mans a Medio Rural e chega a Muxía

Os concellos limítrofes -Fisterra, Cee, Dumbría, Vimianzo e Camariñas- serán zonas tampón e verán restrinxido o cultivo

O 26 de marzo, o DOG publicaba unha resolución pola que se declaraba o Concello de Muxía como zona infestada pola couza guatemalteca, praga que afecta aos cultivos de pataca. Iso implica que en Muxía se implantarán as medidas que se aplicaron en 31 concellos da Mariña e Ferrolterra, entre as que se inclúen a prohibición de botar pataca e de comercializala. A maiores de Muxía, os concellos limítrofes terán que adoptar restricións e obrigas no cultivo da pataca como concellos tampón, ademais de informar á Xunta á hora de plantar. Os concellos tampón son Fisterra, Cee, Dumbría, Vimianzo e Camariñas.

Parece ser que a Consellaría de Medio Rural detectou a presenza de *Tecia solanivora* en tres plantacións de autoconsumo. Desta maneira, Muxía convértese no primeiro concello afectado fóra dos que xa o estaban no norte da Coruña e Lugo; e fracasa o plan de contención da praga, tal e como vaticionou o Sindicato Labrego Galego (ver artigo *Cos sistemas de sanidade vexetal actuais, a couza guatemalteca vén para quedar*, de Anxo Pérez Rúa, na páxina 3 do Fouce 315), e tal como teñen criticado organismos oficiais como a propia Comisión Europea.

No caso de Muxía, aparte da afectación directa dos concellos da Costa da Morte, preocupa a cercanía da segunda zona produtora de pataca de Galiza: Bergantiños. Esta comarca tivo 1.153 hectáreas dedicadas ao cultivo en 2015, só por detrás da Limia.

Mapa da nova zona afectada pola couza guatemalteca publicado no DOG. En azul, a zona de prohibición; en beige, a zona tampón, que abrangue unha franxa de 5 quilómetros ao redor do termo municipal de Muxía

Preocupación na veciñanza polo escurantismo e falta de medidas efectivas da Xunta

A coordinadora comarcal do SLG na Costa da Morte, Marieta Pastoriza, asistiu a unha xuntanza informativa de Medio Rural en Fisterra o pasado 5 de abril. Tamén houbo charlas semellantes noutros concellos afectados da Costa da Morte.

Ese día constatamos o fondo malestar que existe entre a veciñanza, con moitas familias que se negan a levantar os cultivos. Polo que nos explicou a xente afectada, existe a sospeita de que a Xunta oculta información, xa que estraña que a praga se estendese da Mariña a Muxía sen tocar a maior comarca pataqueira do norte de Galiza que queda no medio: Bergantiños. Tamén escoitamos críticas sobre a colocación das trampas de feromonas, con ubicacións impostas dende a Consellaría moi lonxe das leiras.

Respecto da xuntanza informativa, houbo perlas do persoal técnico da Xunta como que a couza guatemalteca era “un tema de moda”, ou que a praga comezou en 2015 cando os primeiros casos denunciáronse xa en 2014.

Polo que se informou, as accións da Xunta para erradicar a praga, a maiores das obrigas e prohibicións impostas á veciñanza, limitáanse a facer charlas, repartir trípticos e poñer trampas en ubicacións máis que cuestionables para facer estudos. Algo totalmente insuficiente e ineficaz, como proba a expansión da couza.

Aínda que a nosa coordinadora comarcal fixo moitas preguntas na xuntanza -como cales eran os controis sobre a pataca de importación, por que non se facilitan datos do avance da praga, se existe a certeza de que o trampeo con feromonas está a ser efectivo, se existe un plan propio para a zona ou se a Xunta ía compensar o lucro cesante- o persoal técnico da Xunta respondeu con evasivas. Tamén denunciámos nesta xuntanza o feito de que o SLG solicitara unha xuntanza coa Consellaría de Medio Rural para tratar este tema dende o 14 de xullo, xuntanza que se acabaría mantendo coa conselleira o 27 de abril (ver páxina 5 deste Fouce).

Testemuñas denuncian a ausencia de controis á pataca que entra polos portos

O máis interesante da xuntanza de Cee foi, ademais de compartir o malestar e indignación da veciñanza, poder escoitar testemuñas que evidencian que a loita da Xunta contra a couza guatemalteca é un auténtico desastre e que, de seguirmos así, expandirase sen remedio por toda a xeografía galega.

Unha desas testemuñas foi a dun veciño da zona que traballa no servizo de aduanas. Explicounos que apenas existen controis do que vén de fóra, e que el mesmo ten visto entrar cargamentos de pataca do estranxeiro sen que se lles faga o máis mínimo control sanitario.

Datos como este indican que a Xunta non está a realizar un control eficiente da praga, nin á hora de estudala nin á hora de evitar a súa expansión.

✓ Aberto o prazo para pedir as axudas de compensación

En canto ás axudas para compensar as perdas polas medidas sanitarias aplicadas, publicáronse as bases no Diario Oficial de Galicia do 4 de maio e poderán solicitarse até o 1 de outubro. En resume, as axudas consistirán en:

- ▶ Pataca de semente. Pola non utilización de pataca de semente certificada establécese un pago máximo de 0,70 euros por quilo.
- ▶ Pataca de consumo producida na explotación: 0,30 euros por quilo.
- ▶ Plantacións establecidas en zonas infestadas: 0,40 euros por metro cadrado de superficie plantada.

Para almacéns comercializadores:

- ▶ Pataca de semente: o baremo a ter en conta é a factura de venda do proveedor da pataca.
- ▶ Pataca de consumo, como consecuencia da detección de lotes contaminados. Establécese como baremo o prezo de adquisición.

MONTES ▶ O SLG apoiou a campaña de mobilizacións convocada pola Organización Galega de Comunidades de Montes (ORGACMM)

Os montes veciñais érguense contra o plan da Xunta de privatizalos

Máis de 2.000 persoas apoiaron a manifestación en Compostela do 22 de abril para pedir tamén un novo plano forestal

O pasado 22 de abril, o Sindicato Labrego Galego apoiou unha manifestación en Compostela convocada pola Organización Galega de Comunidades de Montes (ORGACMM) que secundaron máis de 2.000 persoas baixo o lema “*Pola defensa do MVMC, titularidade da veciñanza comuneira e por un Plan Forestal para un medio rural vivo*”. Esta mobilización tamén tivo o respaldo de Fruga, CIG, Atrifoga, Asociación pola Defensa da Ría e Adegas. A manifestación foi a culminación dunha campaña de asembleas e roldas de prensa en toda Galiza.

En canto aos motivos das mobilizacións, a orixe está en dúas decisións do Goberno da Xunta. En primeiro lugar, a modificación da Lei de Montes Veciñais en Man Común, a través da Lei de Acompañamento dos Orzamentos, para que a administración poida facer unha xestión cautelar do monte cando este se declare en estado de abandono ou desapareza a comunidade veciñal titular. Considerarase abandono cando:

- ✓ O monte teña deterioro ecolóxico e degradación de terras.
- ✓ Non sexa explotado dacordo cos recursos ou que sufra explotación abusiva.
- ✓ O grao de aproveitamento da extensión forestal non sexa o axeitado.
- ✓ Os aproveitamentos non se adecúen ao plan de ordenación.
- ✓ Non exista plan de ordenación ou este non sexa aprobado pola administración por considerar que non se axusta aos obxectivos da xestión.

Esta xestión poderá ser exercitada pola administración ou por entidades ou empresas de capital público. Tamén pode ser alugada, a través do Banco de Terras, por 50 anos. Neste último caso, e aínda que se constitúa unha nova comunidade de montes ou xunta provisional, o reinicio da actividade non será posible ata o remate da cesión ou arrendamento.

Na Galiza hai máis de 3.000 comunidades de montes que abranguen a cuarta parte do territorio galego e un terzo do forestal. En total, 665.000 hectá-

reas. Segundo datos de Medio Rural, hai unhas 800 comunidades que poderían perder a xestión do monte por algún dos motivos devanditos (586 non están legalmente constituídas e 214 teñen un nivel moi baixo no cumprimento das súas obrigas). Na outra banda, teríamos 1.581 comunidades con 460.336 hectáreas xestionadas que si cumpren todas as súas obrigas legais. No medio, 688 comunidades non cumpren con todos os requirimentos pero tampouco se sitúan entre as máis incumpridoras.

Contra un Plan Forestal de Galicia que dá prioridade ao eucalipto

O outro motivo das mobilizacións foi a primeira revisión do Plan Forestal de Galicia (PFG), que segue a ter un carácter produtivista de madeira de ciclo curto e inclúe o aproveitamento de cultivos enerxéticos. Este plan non asegura que se respecte unha superficie agraria útil dun terzo do territorio para garantir a nosa soberanía alimentaria, nin fai fincapé na recuperación dos terreos forestados ilegalmente. Iso si, o PFG propón un aumento da superficie de eucalipto e non limita a plantación do *nitens*.

Respecto das frondosas autóctonas, o PFG enfócaa cara á conservación e non cara a un aproveitamento das mesmas, xunto coa recuperación do tecido industrial asociado. Os aproveitamentos de pastos, apícolas ou de froitos están relegados a segundo plano e asociados á existencia de espazos abertos fronte á masa forestal, sen darlle unha importancia económica. Finalmente, en materia de lumes forestais, non prevé unha revisión do servizo extinción de incendios nin hai unha aposta clara pola prevención.

LAURA LORENZO, ADEGA DATERRA VITICULTORES ▶ Aínda que naceu en Allariz, Laura Lorenzo veu a Manzaneda e ao Val do Bibei en 2004 e xa non volveu marchar. Dende que comezou a formarse como técnica en vitivinicultura hai case vinte anos, até agora, Laura atesourou experiencia, coñecementos e paisaxes que se plasman á perfección na rica diversidade de viños que elabora: sete etiquetas, vintecinco viñedos, incontables castes, varias denominacións de orixe e unha soa palabra para definilo todo: Daterra.

“O Val do Bibei é unha das zonas con maior potencial vinícola de Galiza”

✓ **Ti non es orixinaria de Manzaneda. Como acabaches aquí?**

En 2004, viñen traballar nunha adega que acababa de asentarse na zona. O proxecto de máis sona no Val do Bibei. Cheguei para formar parte do seu equipo, no que estiven até finais de 2012. Antes de chegar a Manzaneda, non a coñecía. Quedei abraiada con esta comarca que, ademais de ter alta montaña, conta con extensas ladeiras de ribeira. Pareceume asombrosa esta parte de Galiza, tan marcada pola emigración, o abandono e a pegada da falta de políticas para densenvolver o sector vitícola. Persoalmente, penso que esta zona do Val do Bibei é unha das que ten maior potencial.

✓ **Por que tomaches a decisión de camiñar en solitario e fundar unha adega?**

Por casualidade, sen premeditalo. A falta de relevo xeracional, mesturado co meu apego pola zona, pola terra e pola xente de aquí fixo que comezase un proxecto alugando e mercando viñas que pertencen ás familias veciñas. Así que, co tempo, fíxose necesaria a adega. Os dous primeiros anos tivemos o apoio de Benigno e Puri, de Adega A Corga (Trives), que nos brindaron as súas instalacións para poder facer o viño. En 2016, conseguimos rehabilitar unha casa en Manzaneda, onde dende entón está a Adega Daterra Viticultores.

✓ **Ao non ser da zona, ¿foiche moi difícil acceder ao viñado?**

Foi doado. Polo de agora temos replantado as vides que foron morrendo. Xestionamos en total 6,5 hectáreas. En Manza-

neda, 5,5 hectáreas espalladas por diferentes ladeiras; e a superficie restante en Portomou-risco (Valdeorras).

✓ **Non adoitamos relacionar zonas de montaña como Manzaneda co cultivo da vide. Que características singulares ten a viticultura de montaña nesa bisbarra?**

O que non adoitamos é, a nivel nacional, a asociar Manzaneda á vide e ao viño. Iso é porque, ao compartir o mesmo nome, asociamos esta zona coa alta montaña e coa estación de esquí. Pero nesta bisbarra o territorio é moi diverso e, consecuentemente, son moi diversos os microclimas e os posibles cultivos nas diferentes cotas.

Na beira do río Bibei e os seus afluentes, en ladeiras e vales, as condicións para o cultivo son excelentes. A diversidade que ofrece unha orografía así, coa diversidade de solos, exposición, altura, etc., dá lugar á posibilidade de cultivar moitas castes diferentes, tanto de branco como de tinto, e dá como resultado viños con moi boas cualidades.

✓ **Que castes de uva traballas?**

Tódalas que nos atopamos. En tinto, un 40% de Mencía, outro 40% de Mouratón, 15% de Garnacha Tintoreira, 4,5% Gran Negro e o resto Merenzao.

En canto ás variedades brancas, temos un 50% de Dona Branca, 40% de Colgadeira (que probablemente sexa a que se coñece como Ratiño en Rías Baixas) e o resto de Godello e Palomino.

Ademais, temos variedades que aínda non logramos clasificar, tanto brancas como tintas.

“Ao iniciar a relación cunha viña vella a realidade é desoladora”

✓ **Que tipo de agricultura practicas?**

Ás veces non sei como chamarlle. Desgraciadamente, temos que lle poñer etiqueta como ecolóxica, agroecolóxica, biolóxica, etc, cando só nos limitamos a non envelenar a terra e os cultivos.

Nese senso, cando iniciamos a relación cunha viña vella, a realidade é algo desoladora. Comezamos por retirar restos dalgún envase ou plástico, restos de madeira enferma. Estas parcelas veñen de sufrir a agresión do emprego de velenos que matan a microbioloxía e fan desaparecer tódolos seres vivos. Despois, vén a erosión e perda da materia orgánica. O traballo de rexeneración do chan é lento. Comezamos por aportar materia orgánica e microbiolóxica para poder restaurar a vida o antes posible, xa que os primeiros anos o cultivo é difícil polos desequilibrios que hai na terra. Poderíamos dicir que practicamos unha agroecoloxía rexenerativa.

“Temos as viñas adscritas a varias DOs, pero non certificamos en ningunha delas”

✓ **Como se traduce a singularidade destas terras nos viños que elaboras?**

Tentamos que os viños respondan ao lugar. Temos as viñas estan espalladas por diferentes ladeiras e elaboramos viño branco e tinto, en función da orixe. Na adega, elaboramos as viñas e paraxes por separado, para entender e aprender cos viños, da súa evolución, etc. Á hora de embottellar, non o facemos a tan pequena escala, xa que para iso debemos consolidar aspectos.

✓ **Cantos tipos de viño saen de Adega Daterra?**

No caso dos viños elaborados coas viñas que traballamos en Manzaneda, Val do Bibei, facemos mención a “viño da vila” e “viño do pobo”. Cando dicimos “viño da vila”, indicamos que as uvas veñen das viñas situadas en calquera das ladeiras da bisbarra de Manzaneda. Cando aludimos a “do pobo”, indicamos que as uvas proceden da ladeira do pobo nomedado. Así temos estes catro viños: Azos, da vila (Manzaneda, tinto); Azos, do pobo (Soutipedre, tinto); Erea, da vila (Manzaneda, branco); e Gavela, da vila (Manzaneda, branco).

A maiores, traballamos viñedos en Portomourisco (Petín), onde apañamos uva para elaborar o tinto Casas de Enriba. Con uvas de Gollufre, Sampil e Mendoza (Trives, Amandi e Val do Bibei) facemos o tinto Portela do Vento. Temos tamén dous viños máis de viñedos en Famoselle (Arribes del Duero, Zamora) co nome Camino de la Frontera.

As viñas que traballamos están adscritas ás denominacións de orixe correspondentes. A adega non está certificada en ningunha delas. Trátase dunha decisión persoal porque, nos primeiros anos, certificar resta demasiado tempo polas esixencias burocráticas; un tempo que, por desgracia, non temos.

“Os políticos de Galiza e do Estado están ao servizo do agronegocio”

✓ **No mundo de hoxe en día non abonda con facer un bo viño. Despois, hai que vendelo. Como está a resultar, no teu caso, o traballo da comercialización?**

Exixe dedicación, coma todo. No noso caso, a venta non é merito noso: é mérito de toda a xente que está para e por nós e desexa beber os nosos viños. Somos ricos, temos un capital humano inmenso. Sen iso, nada é posible, coido.

✓ **Seica estás experimentando con materias alternativas para madurar os viños, como ámboas de cerámica en troques de pipos de madeira. Cales están a ser os resultados?**

Para ter resultados precisamos tempo. O tradicional na zona eran cubas de carballo e de castiñeiro. Tamen estamos a ter contacto coas ámboas. O motivo é que son materiais naturais e porosos que permiten a evolución dos viños. Non temos respostas interesantes aínda, pero eu podo facer unha pregunta: Por que, nun país como Galiza, que adica amplo territorio ao cultivo da vide e á elaboración do viño, xa non hai cubeiros nin toneleiros profesionais? Por que só se xestionan os montes de cara a abastecer ENCE, por exemplo? Por que a ninguén se lle ocorreu que para facer as cubas e as barricas, tendo os montes que temos, podíámolo facer nós? Por que nos seguen empuxando a emitir se vivimos nun país inmensamente rico?

✓ **Construír o teu medio de vida nunha zona de montaña, ¿implicou algún sacrificio persoal? Que dificultades atopa unha persoa nova coma ti á hora de apostar por vivir no rural?**

Desgraciadamente, nestes últimos anos defínennos á xente do rural como xente valente, super muller, forte... Iso é porque o rural está olvidado,

desartellado, e as poucas políticas que se fan son industriais, alienadas e non se adaptan ao territorio, ao potencial e ás súas xentes e culturas. Así que cuando queres levar un proxecto adiante, iso pasa case por autoescravizarte e por traballar moitísimo. Nin sequera temos unha estrada decente que artelle a comunicación entre os concellos veciños. Sempre tiveron a mesma sensación e, ultimamente, agrávase: o rural do oriente ourensán foi esquecido hai moito e nunca tivo políticas que estivesen á altura. A pesares de ser moi duro e moi difícil vivir aquí, é moi fermoso.

✓ **Con este panorama, ¿hai sitio para máis persoas que se arrisquen a iniciar proxectos semellantes ao teu?**

Claro que hai sitio! Non hai políticas e non hai vontade política. Sinto moito se o que vou dicir é falta de respecto, pero o problema é que os políticos no cargo, tanto na Galiza coma no Estado, non están á altura. Máis ben están ao servizo do agronegocio industrial. E as políticas deberían ir adaptadas ao territorio. Aínda así, só sabes se é posible intentándoo

✓ **Daquela, excuso preguntarche se hai suficientes apoios institucionais á viticultura. No teu caso foi che de utilidade algún tipo de axuda externa para poñer a andar Daterra?**

As axudas non chegan a xente con necesidade real. Calquera axuda que solicites, nunca ten o requisito dun capital máximo como tope para poder acceder. Só con iso, as axudas irían parar a quen menos teñen. Isto é ben coñecido por todos.

Eu solicitei varias, pero para a adega non tivemos. Só nos deron, recentemente, unha esmola de última hora para mercar unha máquina.

MINARÍA SALVAXE ▶ A campaña liderada polo Sindicato Labrego Galego con centos de alegacións en defensa das 26 granxas afectadas comeza a dar os seus froitos

Un informe de Medio Rural rexeita “con rotundidade” o proxecto Xanceda de Erimsa

O documento da Dirección Xeral de Gandería recomenda “que non se permita a realización dos traballos referidos”

Hai agora un ano, o Sindicato Labrego Galego culminaba unha campaña de oposición aos proxectos de Erimsa para extraer cuarzo na comarca de Ordes co rexistro dunhas 217 alegacións no Concello de Mesía o 17 de abril. Agora, a Consellaría de Medio Rural -a través da Dirección Xeral de Gandería, Agricultura e Industrias Agroalimentarias- vén de facer público un informe que rexeita o proxecto Xanceda 7138 “porque danará gravemente a actividade agrogandeira”.

Como xa temos informado, este proxecto de Erimsa afectaba 781 hectáreas de terreos cuxa maior parte se beneficiara das concentracións parcelarias de Xanceda e Papucín, estando

en perigo directo un total de 26 granxas cuxa principal actividade é a produción de leite e que sosteñen 90 postos de traballo. O propio informe recoñece que nas parcelas afectadas pola mina investíronse moitos millóns de euros en concentracións parcelarias (20 millóns só en Mesía) e outros 608.000 € en axudas ás industrias agroalimentarias e para a comercialización dos seus produtos.

O informe é claro: “Esta Dirección Xeral de Gandería, Agricultura e Industrias Agroalimentarias non pode por máis que pronunciarse en contra do proxecto sinalado, ao considerar que os importantes efectos negativos que se causarían sobre a produción agrogandeira da zona, afectarían grandemente aos concellos de Mesía e Frades, por ser esta un piar fundamental da súa actividade económica, social e cultural, manténdose a dita afectación negativa no tempo tralo remate das actuacións”. O

O 17 de abril de 2017, o SLG rexistraba máis de 200 alegacións contra o proxecto Xanceda de Erimsa. Na imaxe, Margarida Prieto Ledo (de costas) do SLG conversa con veciños e veciñas ese día momentos antes de entregar a documentación

documento conclúe que “desde a Dirección Xeral de Gandería, Agricultura e Industrias Agroalimentarias rexeitamos o proxecto con rotundidade, e recomendamos que non se permita a realización dos traballos referidos”.

Cómpre aclarar que o informe non é vinculante, polo que a Consellaría de Industria

pode ignoralo. Ademais, quedan outros proxectos de Erimsa en fase de investigación na comarca de Ordes. Así, ao Xanceda 7138, habería que sumar Marís, Andrea 7137 e Lamosa. Se sumamos todos, estaríamos a falar de 6.721 hectáreas, máis de 200 granxas e 500 postos de traballo directos afectados.

ORGANIZACIÓN ▶ Iván Rodríguez Lombardero dá relevo a Antón Villarino, que tiña a responsabilidade dende 2001

O SLG da Mariña elixe novo responsábel comarcal

O novo coordinador do SLG no norte da provincia de Lugo traballa no sindicato dende novembro de 2015 no local de Lourenzá

O Consello Comarcal do Sindicato Labrego Galego da Mariña acordou por unanimidade a remuda na coordinación comarcal da organización que viña desempeñando Antonio Villarino desde o ano 2001. O

substituto de Villarino será Iván Rodríguez Lombardero, que traballa no SLG desde setembro de 2015 como responsábel do local de Vilanova de Lourenzá.

Lombardero é xeólogo pola Universidade Complutense de Madrid e fixo o doutoramento na Escola Técnica Superior de Enxeñería de Montes, onde se especializou en Planificación Rural e Avaliación de Impacto Ambiental. Neste senso, o novo responsábel comarcal do SLG

Iván Rodríguez Lombardero leva o local do Sindicato Labrego en Lourenzá e é especialista en Planificación Rural

na Mariña ten vinte anos de experiencia en proxectos nacio-

nais e internacionais, foi consultor do programa CORDIS (Community Research and Development Information Service) da Comisión Europea, e traballou tamén nas administracións ambientais autonómica e local, ocupando a praza de técnico de Medio Ambiente durante tres anos no Concello de Ribadeo.

Ademais de responsábel do local de Lourenzá, Iván Rodríguez Lombardero ten participado, dentro do SLG, en xornadas de eficiencia enerxética e sobre a loita fronte a couza guatemalteca. Actualmente, é representante do Sindicato Labrego Galego na Rede de Decreemento de Galicia, O Bierzo e Eo-Navia.

SANIDADE ▶ Tamén permite contratar persoal de fóra da UE que aceptará peores salarios e condicións laborais

O PP impón a Lei de Saúde que suprime as áreas sanitarias rurais de Galiza

A nova lei favorecerá o trasvase de pacientes da sanidade pública á privada a cargo dos orzamentos da Xunta

O Partido Popular volveu pasar o rodete da súa maioría absoluta no Parlamento de Galicia para aprobar a Lei de Saúde coa que se suprimen as principais áreas sanitarias do rural galego: A Mariña, Monforte, O Salnés e O Barco. Foi o 20 de marzo, nun pleno tenso ao que faltou o presidente da Xunta, Alberto Núñez Feijóo.

En efecto, esta reforma baleira de competencias os hospitais comarcais e centraliza o control do sistema nos grandes centros hospitalarios.

A grande beneficiada de todo isto será a sanidade privada, que verá incrementado o trasvase de doentes dende a sanidade pública. Isto é así porque a Lei de Garantías de 2014 fixa un tempo máximo de espera para unha intervención cirúrxica programada e non urxente de 60 días naturais, unha espera máxima de 45 días nas consultas externas e doutros 45 días nas probas diagnóstica e terapéutica; en caso de non cumprirse eses prazos -algo normal, dados os recortes de persoal e as enormes listas de espera- a persoa paciente ten dereito a ser atendida na sanidade privada sen custe para ela. A supresión das áreas sanitarias rurais favorecerá este trasvase de pacientes á privada.

A nova lei tamén permite a sinatura de convenios con entidades privadas para investigación médica. Un bo exemplo disto foron os cinco convenios entre o Sergas e a multinacional tecnolóxica estadounidense Medtronic, asinados entre novembro de 2016 e maio de 2017, para testar os seus produtos experimentais en hospitais públicos galegos durante os vindeiros catro anos. Trátase de convenios cuxo contido se desconce e que a Xunta se nega a

facilitar, seica para non danar o segredo comercial da compañía.

Outra novidade é que se permitirá a contratación de persoal sanitario que non cumpra o requisito de procedencia de España ou dun país da Unión Europea "por razóns de interese xeral e necesidades obxectivas". Así, a Xunta accede a unha grande bolsa de man de obra barata coa previsión de que os e as profesionais de fóra aceptarán os contratos lixo e as condicións laborais cada vez peores.

VENDA DIRECTA ▶ Estivo apoiada por outros grupos de consumo como Zocamiñoca, Bico de Grao ou Millo Miúdo

A Rede de Consumo O Careón refórzase cunha xornada de consolidación

En novembro de 2016, nacía en Melide (A Coruña) a Rede de Consumo O Careón grazas a unha xornadas formativas organizadas polo SLG. O pasado 17 de marzo, coa participación da Asociación Herbamoura e o financiamento da Deputación da Coruña, esta rede daba un paso adiante cunha xornada de consolidación que se levou a cabo en Goxán Grande (Melide). Nesta xornada, na rede acordaron constituírse legalmente como asociación e reforzar a súa estrutura.

Actualmente, forman parte do Careón máis de trinta fami-

lias de Melide, Palas de Rei, Vilasantar, Monterroso e Arzúa que están unidas por principios como mercar produtos de cercanía, directamente ás granxas ou persoas que os producen e con métodos ecolóxicos. Ademais de consumidores e consumidoras, tamén hai na rede persoas que producen hortalizas, carnes, leite e derivados, queixos, zumes, conservas, mel, etc. Outros produtos dos que non hai suficiente oferta na Galiza (aceite de oliva, legumes, arroces, cítricos, etc.) mércanse directamente a produtores e produtoras de fóra.

SANIDADE GANDEIRA ▶ O servizo foi privatizado pola Xunta e está xestionado pola empresa Gesuga SL

Demoras de varios días na recollida de cadáveres animais en Ourense

O Sindicato Labrego Galego está a recibir cada vez máis queixas polas deficiencias na recollida de cadáveres de animais nas granxas da provincia de Ourense. Unha das queixas máis recorrentes neste servizo xestionado pola empresa Gesuga (Gestora de Subproductos de Galicia SL) é a das longas demoras á hora de vir retirar os animais mortos das explotacións, cos riscos para a saúde pública que isto entraña.

Un bo exemplo disto tívémolo o venres 9 de marzo, cando un afiliado do SLG chamou a primeira hora da mañá

para notificar a morte dunha vaca na súa granxa de Teixeira (Maceda). O luns 12 de marzo tivo que chamar de novo, xa que o cadáver seguía na granxa. Ao final, retiráronlla a última hora desa mañá, cando pasaran máis de 72 horas dende a primeira notificación.

Para o Sindicato Labrego Galego, estas demoras na recollida de cadáveres animais son inxustificables. Neste caso, non serve a escusa da fin de semana porque en cuestións sanitarias e de saúde pública os servizos deben estar activos os 365 días do ano.

17 DE ABRIL ▶ Leváronse a cabo accións en todo o mundo, como unha concentración diante da Comisión Europea para denunciar negociacións como as de Mercosur

Vía Campesina advirte contra os tratados de libre comercio no Día da Loita Labrega

Os acordos comerciais utilizan a gandería e a agricultura como moeda de cambio, arruinando miles de familias labregas

O 17 de abril de 1996, 19 labregos Sem Terra foron asasinados a tiros pola policía militar en Eldorado dos Carajás, Estado de Pará, Brasil. O seu crime: a ocupación de terras en barbeito e cortar unha estrada nunha marcha de protesta. Este asasinato impune ficou na memoria das organizacións agrarias da Vía Campesina e a súa data foi designada como Día Mundial das Loitas Labregas.

Con motivo do 17 de abril de 2018, a Vía Campesina denunciou que as violacións dos dereitos fundamentais dos labregos e das labregas seguen acontecendo a diario e mesmo medran a causa dos tratados de libre comercio (TLC) que están, exclusivamente, ao servizo das multinacionais.

Centos de persoas congregáronse o 17 de abril diante da Comisión Europea para denunciar os tratados de libre comercio

Unha das accións que denunciaron estes tratados de libre comercio foi a concentración da Coordinadora Europea da Vía Campesina (ECVC) diante do

edificio da Comisión Europea. Con esta manifestación, quíxose lembrar que a UE está a negociar tratados como o de Mercosur, co que se pretende permitir

importacións masivas libres de impostos, como 100.000 toneladas de carne de vacún e 90.000 toneladas de aves de curral, entre outros.

Mes de traballo intenso pola Declaración de Dereitos Labregos na ONU

Quizais, unha das loitas de maior impacto da Vía Campesina sería a de acadar que a ONU aprobe unha Carta dos Dereitos Labregos. Precisamente, uns días antes do 17 de abril, do 9 ao 13, volveu reunirse o grupo de traballo da Carta de Dereitos Labregos en Xenebra, cunha intensa axenda da Vía Campesina para avanzar no seu desenvolvemento.

A nivel ibérico, celebrouse unha xornada de análise en Madrid, o 26 de abril, para consensuar unha postura común en

España e Portugal para influír nos nosos gobernos de cara a adoptar unha postura favorable a esta carta de dereitos. Na xornada participou a secretaria xeral do SLG, Isabel Vilalba, como relatora; e estivo organizada pola ECVC, COAG, EHNE Bizkaia, SLG, Sindicato de Obreir@s do Campo de Andalucía (SOC-SAT) e Confederação Nacional de Agricultura de Portugal (CNA). Tamén colaboraron Plataforma Rural, Mundubat, Xustiza Alimentaria Global e Campo Adentro.

Isabel Vilalba Seivane foi unha das relatoras na xornada de análise de Madrid

O SLG-CCLL PROPÓN CREAR UN ESPAZO PROPIO PARA AS PERSOAS XUBILADAS

A VOZ D@S XUBILAD@S DO RURAL ▶ Moitas afiliadas e moitos afiliados do Sindicato Labrego Galego pasamos a un segundo plano porque nos chegou a hora de xubilarnos. Iso non significa que perdésemos as ganas de loitar polo noso rural ou polos nosos dereitos. Sobran motivos para seguir erguendo a voz. Por iso, decidimos dar o paso de crear a que será a Secretaría das Persoas Xubiladas no SLG, un órgano que servirá para organizarnos e para traballar nas demandas e nos dereitos que, tarde ou cedo, o serán de todos e todas. Neste suplemento, atoparás as nosas razóns para dar este paso e o regulamento para constituír este novo órgano do SLG. Se queres participar, o vindeiro 7 de xullo teremos a asemblea constitutiva, que se celebrará en Castro de Rei (Lugo). Tes todos os detalles no interior deste suplemento.

As persoas xubiladas aínda temos moito por dicir e por facer no SLG

Algunhas das persoas que nos xubilamos estivemos en mil batallas polos nosos dereitos tras unha pancarta do SLG: da loita contra a cota empresarial á defensa dos prezos para o produto do noso traballo, da reivindicación da igualdade laboral e social para as labregas á oposición aos tratados de libre comercio. Aínda hoxe seguimos a apoiar mobilizacións e a secundar convocatorias sindicais.

Tanto ten que nos xubilásemos e esteamos a cobrar unha pensión de xubilación: queremos seguir activos e activas no Sindicato Labrego Galego, participando da estrutura e do movemento sindical. Poida que por motivos de idade xa non poidamos seguir traballando a terra como antano, pero o que non minguou en nós foi o dezo de seguir loitando pola xustiza e de seguir contribuíndo, co noso esforzo, a manter vivo o noso rural. Sabemos que o rural galego está a morrer, sabemos que cada vez temos menos veciños e veciñas coas que falar, porque o vivimos no noso día a día. Pero, por iso mesmo, lonxe de resignarnos, preferimos seguir dando a batalla para asegurarlle un futuro ao rural galego.

Ademais, que nos xubilásemos non quere dicir que non haxa dereitos polos que debamos loitar: ademais de ter unhas pensións moi baixas para afrontar o noso retiro, seguen a mallar en nós coa privación de servizos sociais no rural aos que deberíamos ter dereito tras toda unha vida de traballo: peche de centros de saúde rurais que nos obrigan a longos desprazamentos para acudir ás consultas médicas, longas distancias até os centros de día máis próximos ás nosas parroquias, prazas insuficientes nas residencias públicas para a terceira idade ou prezos prohibitivos nas privadas, inexistencia moitas veces de liñas de

transporte público que pasen preto dos nosos domicilios, etc.

Sen dúbida, os labregos e labregas que chegamos á xubilación temos aínda moito polo que loitar e moito que defender. Por iso, queremos seguir participando na vida do Sindicato Labrego Galego e coordinarnos con outras persoas que padezan problemáticas semellantes para facerlles fronte. Cada un e cada unha na súa casa, pouco podemos facer por facerlle fronte a estes problemas. Pero se nos unimos e nos valem os da forza e da estrutura organizativa do Sindicato Labrego Galego, outro galo cantará.

Do mesmo xeito que as afiliadas do SLG tratan e enfrontan as súas problemáticas a través da Secretaría das Mulleres, e fan outro tanto os mozos e mozas coa Secretaría de Mocidade, as persoas xubiladas tamén pode-

mos defender o noso e traballar en demandas e solucións aos nosos problemas.

Cremos que as persoas xubiladas aínda temos moito que dicir e moito por facer no Sindicato Labrego Galego, tanto ofrecendo a nosa experiencia como achegando a arela por labrar un futuro máis digno, tanto para nós como para os nosos fillos e as nosas fillas. O Sindicato Labrego necesítanos para seguir sendo unha organización forte e de referencia no rural galego e nós podemos seguir axudando que siga a ser ese instrumento imprescindible e necesario para termos un medio rural vivo na Galiza.

En definitiva, non nos resignamos a contemplar a película desde o galiñeiro do cine: Queremos participar na solución dos problemas que nos afectan a nós como persoas xubiladas. Queremos construír vida organizativa

e de loita para que o SLG sexa tamén a nosa herdanza, unha semente de vencer que deixamos plantada para que as xeracións futuras recollan o froito dunha Galiza mellor.

Por todo o devandito, decidimos xuntarnos para constituír a Secretaría das Persoas Xubiladas do SLG. Co ánimo de poñer en marcha esta iniciativa, convocámoste o día 7 de xullo, ás 11:00 horas no complexo Vida de Aldea, en San Clodio de Aguiar (Outeiro de Rei, Lugo).

Contamos con vós para esta primeira xuntanza e con todas aquelas persoas que coñezades que queiran unirse a este novo órgano do SLG. Canta máis xente sexamos, máis forza teremos para seguir loitando e construíndo o futuro. Como din os nosos compañeiros e compañeiras de Portugal: A única loita que se perde seguro é a que non se dá.

REGULAMENTO DE CONSTITUCIÓN DA SECRETARÍA DE PERSOAS XUBILADAS

1 1. As persoas xubiladas ou declaradas en situación de incapacidade permanente afiliadas ao SLG formarán parte da Secretaría de Persoas Xubiladas.

4 2. Os **objectivos** son:

5 a) Diseñar o traballo do SLG en relación coa problemática específica da xubilación e da incapacidade para traballar das persoas do medio rural.

8 b) Promover todas as iniciativas e reivindicacións necesarias en defensa dos dereitos das persoas xubiladas ou en situación de incapacidade particularmente no medio rural.

11 3. Créanse os seguintes **órganos**:

12 3.1. **Asemblea Nacional de Persoas Xubiladas**

13 Formada por todas as persoas afiliadas ao SLG que estean retiradas, ben sexa por xubilación ben por estar en situación de incapacidade permanente.

16 A Asemblea Nacional reunirase como mínimo durante os 12 meses anteriores ou posteriores a cada congreso do SLG e, a maiores, cando así o acorde a Coordinadora Nacional por maioría d@s presentes, ou o 25% dos membros da Secretaría, ou por proposta da DN do SLG aceptada pola Coordinadora da Secretaría.

21 Son **funcións** da Asemblea:

22 a) Elaborar e aprobar as liñas básicas da Secretaria, así como o posible traballo tanto específico das persoas xubiladas ou incapacitadas, como de apoio ao SLG no seu conxunto.

25 b) Modificación e cambio do presente regulamento interno.

26 c) A elección dun máximo de 8 persoas para a Coordinadora Nacional.

28 d) Referendar aos membros electos nas comarcas para Coordinadora.

30 e) A disolución da Secretaría.

31 f) A integración ou abandono da Secretaría en outras asociacións, plataformas, etc, de persoas xubiladas ou incapacitadas.

33 g) Esta función provisionalmente entre asembleas pode realizala a Coordinadora Nacional, presentándose para a súa aprobación definitiva na seguinte Asemblea Nacional.

36 3.2. **Asemblea Comarcal de Persoas Xubiladas**

37 Formada polas persoas xubiladas da comarca afiliadas ao SLG.

38 A Asemblea Comarcal reunirase convocada polas persoas responsables da comarca que forman parte da Coordinadora Nacional, ou por mandato da Coordinadora Nacional. A Asemblea Comarcal reunirase como mínimo coincidindo coa convocatoria da Asemblea Nacional e, a maiores, cando o decidan os representantes na Coordinadora Nacional da comarca ou o 5% dos membros da comarca.

45 Son funcións da Asemblea Comarcal:

46 a) Elixir dúas persoas en paridade de xénero para a Coordinadora Nacional.

48 b) Levar a cabo as campañas que así se decidan na comarca e na Coordinadora Nacional.

50 c) A integración ou abandono noutras asociacións, plataformas, de ámbito da propia comarca de persoas xubiladas

52 d) Cantas funcións se deleguen por parte da Asemblea Nacional e da Coordinadora Nacional.

54 3.3. **Coordinadora Nacional de Persoas Xubiladas**

55 Formada por dous representantes, en paridade de xénero, de cada comarca que desexe elixir.

57 A Asemblea Nacional poderá elixir un máximo de 6 persoas a maiores. En todo caso, esta decisión correspóndelle a Asemblea Nacional e sempre gardando a paridade de xénero.

60 A permanencia no cargo será até a próxima Asemblea Nacional. En todo caso, se por calquera motivo unha persoa se dera de baixa, a comarca poderá elixir a persoa substituta.

63 Reunirase a proposta das persoas responsable e vicerresponsable conxuntamente, ou cando o acorde o 15% dos seus membros, ou a proposta da Executiva do SLG aceptada polas persoas responsable e vicerresponsable

67 As funcións son:

68 a) Dirixir a xestión e facer o traballo de acordo coas directrices da Asemblea Nacional das Persoas Xubiladas e da Dirección Nacional do SLG.

71 b) Programar actividades a desenvolver.

72 c) Atender as propostas e suxestións que formule a afiliación xubilada o os órganos do SLG, en concreto a Dirección Nacional e Executiva Nacional.

75 d) Convocar a Asemblea Xeral da Secretaría, ordinaria ou extraordinaria, así como confeccionar a orde do día.

77 e) Calquera outra non atribuída á Asemblea Xeral.

78 3.4. **Responsable e Vicerresponsable da Secretaria das Persoas Xubiladas**

79 Nomeadas na Asemblea Nacional, actuarán como coordinadores da Secretaria, formarán parte como membros de pleno dereito da DN do SLG; e estarán en contacto, reuníndose cando o consideren oportuno.

84 As súas funcións son:

85 a) A Persoa Responsable asume a representación da Secretaria, podendo delegar na Vicerresponsable.

87 b) Executarán os acordos adoptados na Coordinadora Nacional e na Asemblea Nacional.

89 c) Convocarán e levantarán as sesións que celebre a Coordinadora Nacional.

91 d) Impulsarán e dirixirán as tarefas acordadas na Coordinadora Nacional.

93 A Secretaría fará unha petición á Executiva do SLG para que, se é posible, tente asignar á Secretaría unha persoa técnica do persoal contratado. Ademais, poderán incorporarse ao traballo de coordinación máis persoas de apoio se así o deciden Responsable e Vicerresponsable.

SISTEMA DE PENSIÓNS ▶ Galiza ten unha das pagas por xubilación máis baixas do sistema, cunha media de 788 € que mingua aínda máis se es muller ou vives no rural

A sociedade galega mobilízase de xeito masivo para reclamar pensións dignas

As pagas por viuvez son tan cativas -ao redor duns 543 €- que condenan a 8 de cada 10 persoas que as perciben á pobreza

Nas últimas semanas, sucedéronse multitudinarias mobilizacións na Galiza e no Estado para reclamar un sistema de pensións dignas para as persoas xubiladas.

As convocatorias na Galiza estiveron lideradas polo Movemento en Defensa das Pensións (Modepen), aínda que tamén mobilizaron as organizacións sindicais. Un dos motivos centrais das manifestacións foi responder ao engano do Goberno, que teima en mater que sobe as pensións co gallo de que lles aumenta un 0'25%, moi por debaixo do incremento anual do custe da vida.

Ademais da crítica situación dos e das pensionistas de agora, preocupa moito a dos homes e mulleres que se xubilarán no futuro, cada vez a unha idade máis tardía, con pensións cada vez máis baixas e con contínuos chamamentos dende os poderes

políticos para contratar plans de pensión privados.

Entre as demandas deste amplo movemento social, atópanse que as pensións soban de acordo ao IPC, que se restablezan os 65 anos como idade para xubilarse, rematar coa fenda de

xénero ou que se blinde o dereito a unha pensión digna na Constitución.

Algunhas das razóns que explican estas mobilizacións son:

▶ As pensións galegas son das máis baixas de España (788 € de media).

▶ Case o 40% (o 45% se falamos de mulleres) non chegan aos 8.500 € por ano, o que supón unha paga mensual duns 700 €.

▶ As mulleres pensionistas cobran moito menos cós homes.

▶ As pensións de viuvez están entre as máis baixas, situándose nuns 543 € ao mes. Na Galiza, 8 de cada 10 pensionistas por viuvez está por baixo do limiar de pobreza.

▶ Existe unha grande fenda de desigualdade entre os centros urbanos, onde están as pensións máis altas, e o rural, onde se cobran as máis baixas.

PROGRAMA DA ASEMBLEA DE CONSTITUCIÓN DA SECRETARÍA DE PERSOAS XUBILADAS DO SLG

**Sábado
7 de xullo de 2018
Vida de Aldea
San Clodio de Aguiar
Outeiro de Rei (Lugo)**

Se che interesa asistir á asemblea de constitución da Secretaría das Persoas Xubiladas do SLG, inscíbete na oficina sindical da túa comarca ou chamando ao 981 554 147

11:00 Benvida a cargo de **Isabel Vilalba** e **Miguel Méndez**.

11:30 Palestra e debate sobre as pensións con:

Victoria Portas, presidenta do Movemento en Defensa das Pensións

Xabier Pérez Dávila, economista e escritor.

Lidia Senra, eurodeputada da Esquerda Unitaria Europea

12:50 Pausa- café

13:00 Debate sobre a necesidade de organización das persoas xubiladas no Sindicato Labrego Galego e a proposta de creación da "Secretaría das Persoas Xubiladas do SLG"

Debate e aprobación do regulamento.

14:30 Proposta de elección dunha coordinadora inicial.

15:00 Xantar

PAC ▶ A Comisión está disposta a facer unha política agraria máis acorde ás granxas pequenas e medianas, pero teima en seguir negociando tratados de libre comercio

A ECVC pide ao comisario de Agricultura unha PAC para as granxas labregas

Phil Hogan foi receptivo con demandas como que as axudas da PAC deben ter tope e unha distribución máis xusta

Unha comitiva da Coordinadora Europea da Vía Campesina (ECVC) mantivo un encontro de traballo co comisario de Agricultura, Phil Hogan, o 27 de marzo en Bruxelas. A intención deste encontro por parte da ECVC foi a de reclamar ao comisario que a nova Política Agraria Común (PAC) se deseñe para defender os intereses das pequenas e medianas granxas e da mocidade labrega.

En principio, Phil Hogan mostrouse receptivo con moitos dos principios e obxectivos sobre a PAC que lle presentou a ECVC e temas como que as axudas deben ter tope e ser redis-

Phil Hogan, primeiro pola esquerda, mantivo un encontro cunha representación da ECVC na que estiveron, entre outras persoas (na imaxe, fronte ao comisario): Andoni García, Geneviève Savigny e Jose Miguel Pacheco

tribuídas dunha maneira máis xusta. Ademais, Hogan compartiu a valoración do Tribunal de Contas Europeo sobre o feito de que a última reforma da PAC non serviu para cumprir os obxectivos medioambientais que pretendía, polo que é necesario

deseñar un novo modelo de política agraria.

A pesares de termos puntos en común, prevaleceron as discrepancias profundas en temas esenciais. Por exemplo, Hogan non comparte demandas para nós moi necesarias como a re-

gulación pública do mercado e da produción, ou a paralización das negociacións de novos acordos de libre comercio e a revisión dos actuais. Se as políticas agrarias europeas non se basean neste tipo de medidas, non será posible un modelo de produción sostible que garanta rendas xustas para os labregos e labregas e unha alimentación sa para a cidadanía.

Na cuestión concreta dos tratados de libre comercio, para Hogan as únicas liñas vermellas nas que non se vai ceder son a protección das denominacións de orixe e das normativas sanitarias, polo que outros aspectos polémicos como as importacións de produtos como carne de vacún, libres de aranceis ou con taxas moi baixas, vanse manter a pesares do impacto negativo que terían nas granxas europeas.

PATACA ▶ Os países do noroeste da UE aumentaron un 6% a superficie de cultivo e un 11% os rendementos

A sobreproducción de pataca en Europa augura prezos baixos na vindeira campaña

Os excedentes a comezos de primavera superan nun 36% aos do ano pasado en Francia, Alemaña, Reino Unido, Holanda e Bélxica

O exceso de pataca almacenada en Europa ameaza os prezos das vindeiras colleitas. É que, tras unha campaña que non foi para botar foguetes, cunha boa produción pero prezos baixos, semella que para a vindeira as cousas poden em-

peorar aínda máis: Segundo un estudo da Asociación de Produtores de Pataca do Noroeste de Europa (NEPG) -Francia, Alemaña, Reino Unido, Holanda e Bélxica-, as existencias de pataca que queda aínda por vender son un 36% máis altas có ano pasado e máis elevadas cá media dos últimos cinco anos. A comezos de primavera, apenas se vendera o 50% das existencias almacenadas. Un dos principais motivos destes stocks é que, nestes países citados, au-

mentou a superficie cultivada de pataca nun 6% e aumentaron os rendementos nun 11%. Isto fai prever que, de aquí en diante, como acontece nestas

ocasións, o mercado estatal verase asolagado por pataca refrixerada da pasada campaña, proveniente a maior parte de Francia e tirada de prezo.

Espazo subvencionado por:

XUNTA DE GALICIA
CONSELLERÍA DE ECONOMÍA,
EMPREGO E INDUSTRIAOS RISCOS LABORAIS
NO TRABALLO AGRARIOOS EQUIPOS DE PROTECCIÓN
INDIVIDUAL (EPIs)

Agricultura e gandería pesan máis nos accidentes laborais que na composición global do mercado de traballo. No pasado 2017, contabilizáronse mais de

33.000 accidentes laborais con baixa no sector agrario. Cómpre ter en conta que moitos dos accidentes e enfermidades graves que se producen neste sector non se notifican. Neste sentido, e vendo os datos, a Axencia Europea de Saúde e Seguridade no Traballo non dubida á hora de sinalar a agricultura e a silvicultura como unha das profesións mais perigosas da Unión Europea.

- Caídas de altura.
- Golpes por caídas de obxectos ou por obxectos en movemento: máquinas, pacas de forraxe,...
- Afogamento: depósitos, foxas de xurro e silos
- Manipulación do gando: non só por golpes de animais, senón tamén polas enfermidades que transmiten ás persoas
- Aprisionamentos.
- Contactos eléctricos.
- Ademais, o manexo de produtos químicos produce efectos nocivos na saúde a longo prazo.

É importante estarmos afeitas á nomenclatura e simboloxía dos EPIs para saber se realmente os nosos equipos de protección se adaptan aos traballos que temos que facer

a cabo no sector agrogandeiro fai difícil facer una listaxe que cubra todos os tipos de EPIs que poidan empregarse neste sector. De xeito xeral, podemos establecer unha serie de EPIs de uso mais habitual no sector:

► **Luvas de protección:** destinadas principalmente, a protexer do risco mecánico, químico e do contacto con microorganismos.

► **Calzado de protección:** calzado de punteira reforzada para a protección contra a caída de obxectos, calzado con sola reforzada para a protección contra obxectos punzantes e/ou cortantes, protección contra o contacto eléctrico e protección contra as baixas temperaturas.

► **Gafas e pantallas de protección:** para a protección de ollos e cara contra os impactos por obxectos proxectados e tamén contra os vapores e salpicaduras de líquidos. Será preciso tamén, de ser o caso, dispor de protección ocular para a radiación da soldadura así como protexer os ollos da radiación solar cando se realizan traballos no exterior a leno sol

► **Protección auditiva:** para protexerse principalmente do ruído xerado por máquinas, poden ser tapóns ou orelleiras. Lembra que é obrigatorio protexerse cando o ruído supera os 90 dB (para facernos unha idea, o timbre dun teléfono anda polos 80 dB. A partir dos 90 dB, o ruído comeza a ser insoportable. Noutro extremo, unha motoserra ou un martelo pneumático producen un ruído de 125 dB

► **Protección respiratoria:** principalmente filtrante, co fin de protexerse das substancias contaminantes presentes no ambiente cando se traballa con forraxes, áridos, adubos, etc. A protección respiratoria é especialmente necesaria cando se traballa con produtos fitosanitarios ou con outros produtos químicos que poidan xerar pos, gases ou vapores.

► **Protección de caídas de altura:** arneses, liñas de vida e outros equipos en función da necesidade. Debemos prestar especial aten-

A Lei de Prevención de Riscos Laborais establece que as empresas están na obriga de informar aos traballadores e traballadoras contratadas dos riscos do seu posto de traballo, así como formalas nas medidas de prevención a adoptar e entregarlles os equipos de protección necesarios para protexerse destes perigos.

Para evitar riscos graves para a nosa saúde, como traballadores e traballadoras debemos empregar os equipos de protección necesarios para protexernos dos perigos asociados á nosa actividade.

Baseándonos nos datos dispoñibles, as principais causas de accidente na actividade agrogandeira agrúpanse en oito tipos de accidentes:

- Accidentes con vehículos: principalmente envorco de maquinaria e atropelos.

A IMPORTANCIA
DOS EQUIPOS DE
PROTECCIÓN
INDIVIDUAL

No deseño da acción preventiva dentro das granxas deberemos considerar, primeiramente, medidas de protección colectiva e, cando estas non sexan posible, estableceremos medidas de protección individual, para o cal os equipos de protección individual (EPIs) revélanse como unha ferramenta preventiva que pode resultar de suma utilidade.

A diversidade de tarefas que poden levarse

ción cando empreguemos estes equipos aos puntos e elementos de ancoraxe, que deberán ser suficientemente sólidos.

► **Roupa de protección:** para protexernos dos riscos xerados pola exposición a microorganismos e, principalmente, para a protección fronte ao risco derivado do emprego de produtos químicos, poñendo especial énfase na elección do vestiario axeitado para a manipulación e aplicación de produtos fitosanitarios.

No caso de empregar equipos de traballo como a motoserra ou desbrozadora, debere-mos prestar especial atención tamén ao vestiario empregado nestas tarefas, escollendo aquel que ofrezca a resistencia precisa para o emprego destes equipos (non só pantalóns, senón tamén botas, luvas e manguitos)

Cómpre lembrar tamén que os EPIs empregados deberán cumprir cos requisitos mínimos de seguridade e saúde contemplados na normativa (Directiva 89/686/CEE), que obriga a que veñan cun manual de instrucións ou folleto informativo e co logo da CE.

A axeitada selección dos EPIs é fundamental par ter un mínimo de garantía de que o equipo ofrecerá seguridade fronte aos riscos aos que nos vemos sometidos co noso traballo. Tan importante como a escolla do EPI é o seu uso axeitado, polo que debemos ler detidamente os folletos informativos onde se nos informará detalladamente sobre as condicións de emprego e mantemento do equipo.

CONDICIÓNS QUE DEBEN TER OS EPIs

Os EPI deben proporcionar unha protección eficaz fronte aos riscos que motivan o seu uso e ademais:

- Non supoñer riscos por si mesmos.
- Non ocasionar riscos adicionais.
- Non producir molestias innecesarias.
- Para cumprir estes preceptos deberán:
- Responder ás condicións do lugar de traballo.
- Ter en conta as condicións anatómicas e fisiolóxicas do traballador e da traballadora.
- Axeitarse ao usuario cos axustes necesarios.

Hai que ter presente que si se utiliza un EPI certificado, que é o debemos usar obrigatoriamente, debe cumprir coas condicións arriba indicadas.

Cando utilizemos un EPI e vexamos a certificación, debemos coñecer, como mínimo, o que esta significa e a que categoría pertence.

Exemplo de EPI para traballar con fitosanitarios: máscara de protección respiratoria, lentes protectoras, luvas e traxe de protección química, botas e bolsa illante para gardalo todo

AS CATEGORÍAS DOS EPIs

Categoría I

Son EPI de deseño sinxelo e que proporcionan unha protección lixeira; por exemplo: luvas de xardinería, luvas para coller pezas quentes de menos de 50º C, roupa ou calzado para axentes atmosféricos nin excepcionais nin extremos. Deben levar o símbolo de CE.

Categoría II

Son EPI de deseño medio que proporcionan unha protección media. Por exemplo: equipos de protección específica de mans e/ou brazos, equipos de protección específica de pés e/ou pernas, todos os cascos e todos os equipos de protección total ou parcial do rostro.

Cada parte do EPI e o embalaxe deben levar o símbolo CE.

Categoría III

Son EPI de deseño complexo, destinados a protexer ao usuario de todo perigo mortal ou que poida danar gravemente e de forma irreversible a súa saúde. Por exemplo: todos os dispositivos de protección deseñados e fabricados para protexer contra caídas desde altura, todos os equipos de protección respiratoria para protexer contra os aerosois sólidos e líquidos ou contra gases.

En cada EPI e na súa embalaxe debe levar o símbolo CE e o número distintivo do organismo notificado que intervéen na fase de produción.

ELECCIÓN DO EPI

Ao elixir os EPIs, a empresa deberá levar a cabo as seguintes actuacións, ademais de consultar cos e coas representantes dos traballadores e das traballadoras ou directamente con eles e elas:

- Analizar e avaliar os riscos existentes que non poidan evitarse ou limitarse suficientemente por outros medios.
- Definir as características que deberán reunir os EPI para garantir a súa función, tendo en conta a natureza e magnitude dos riscos dos que deban protexer, así como os factores adicionais de risco que poida constituír o propio EPI.
- Ao decidirse polo EPI a utilizar, verificar e comprobar que está certificado para o risco. Isto saberase lendo detidamente as instrucións do fabricante que traerá consigo calquera EPI que estea certificado.

Existen unha serie de obrigas con respecto aos EPIs para os traballadores e traballadoras e para o persoal de mando. Así, os traballadores e traballadoras, de acordo coa súa formación e seguindo as instrucións da empresa, deberán:

- Utilizar e coidar correctamente os EPI.
- Colocar o EPI no lugar adecuado, despois da súa utilización.
- Informar inmediatamente ao seu superior xerárquico directo de calquera anomalía ou dano no EPI.
- Os mandos velarán porque os traballadores e as traballadoras dispoñan dos EPI necesarios e esixirán o seu uso sen excepcións.

Máis información na web: www.isastur.com/external/seguridad/data/es/1/1_7_10_1.htm

AGROECOLOXÍA EN EUSKADI ▶ O Do 5 ao 8 de marzo, un grupo de 16 mozos e mozas do SLG percorreron Euskal Herria para coñecer de preto varios proxectos agroecolóxicos. A iniciativa estivo organizada conxuntamente con EHNE Bizkaia, VSF Justicia Social, e contou co financiamento de Medio Rural e do FEADER no marco PDR 2014-2020. Foron días moi intensos a nivel de experiencias e aprendizaxe dos que compartimos con vós neste Fouce unhas pequenas notas sobre os proxectos agroecolóxicos visitados.

Viaxe pola agroecoloxía vasca

5 de marzo

O primeiro proxecto visitado foi a granxa de vacún de leite de **Kepa Agirregoikoa** en Etxano (Amorebieta, Biscaia). Kepa tomou o relevo da granxa familiar e, tras unhas reformas e ter probado con cabras, hoxe ten 18 cabezas de gando e unha media de oito vacas para muxir. Co seu leite produce iogures e queixos frescos e curados nunha queixería instalada na propia granxa. A alimentación das vacas baséase en pacer pasteiros naturais o meirande do ano, agás nos meses de inverno. A maiores desta produción principal de lácteos, Kepa tamén aproveita o soro e cría porcos.

Respecto da comercialización, Kepa vende directamente todo o que produce na propia granxa e nun comercio que impulsou xunto con outros catro baserritarras para vender as súas producións e que abren dous días á semana. Tamén vende a algunhas tendas e centros escolares. A relación de Kepa coas persoas que consúmen os seus produtos baséase nunha confianza traballada durante anos que fai que os consumidores e consumidoras sigan vindo á súa granxa mercarlle queixos e iogures.

Se queres saber máis deste proxecto, podes visitar a páxina web <http://errotik.biz/>

6 de marzo

Na segunda xornada da viaxe, o 6 de marzo, visitáronse dous proxectos agroecolóxicos pola mañá no concello biscaíño de Zuberio. En primeiro lugar, unha **finca con produción de horta con máis de 25 anos de experiencia**. Nesa andaina, a primeira década foi de produción intensiva de tomate, acelga e pemento para MercaBilbao baixo demanda da industria. Aínda que non foi doado, esta finca mudou cara a un modelo agroecolóxico, gañando en soberanía ao apostar pola venda directa á hora de comercializar os seus produtos. Hoxe en día, esta finca subministra 100 cestas semanais a 8 € cada unha. Estas cestas son reforzadas en moitas ocasións con alimentos doutras baserritarras en base a un "Compromiso Agroecolóxico". Esta finca tamén conta cun forno con 400 anos de historia e dous máis pequenos

nos que fan uns 200 pans semanais. Ademais, montaron unha pequena sala para realizar conservas de alimentos cun investimento duns 9.000 euros.

Dende un punto de vista técnico, as características máis importantes da finca son:

- ✓ Cultivos segundo demanda.
- ✓ O abono faise en base a esterco que tran dúas veces ao ano.
- ✓ Busca de sementes autóctonas máis adaptadas á bisbarra e dañen o menos posible os terreos. Un bo exemplo desta teima é que chegaron a ter quince variedades de tomates da contorna.
- ✓ Compostaxe en base a unha mestura de arroz e turba.
- ✓ Para a elaboración das cestas, en ocasións utilizan o reforzo de outros alimentos que eles non producen, como aceite, a través da Red Arco.

Políticas municipais a prol do cultivo de alimentos e do desenvolvemento rural

Sen saír de Zeberio, púidose ver de preto como se pode dinamizar o agro a partir de iniciativas municipais. Neste caso, o **Concello de Zeberio**, trala chegada á alcaldía de Bildu en 2011, puxo en marcha un Banco de Terras propio no que, a través de acordos coas persoas propietarias, conseguiu poñerse en marcha no ano 2013 para facilitar o acceso a base territorial para

proxectos viables con perspectiva de xénero. Este fondo municipal de terras aluga fincas a un prezo de 500 € por hectárea e ano, sendo a duración do contrato de dez anos. O concello, ademais, garante o acceso a auga das fincas, pero desvincúlase da intermediación.

Tamén o anterior goberno de Bildu rehabilitou unha vivenda con cinco apartamentos para

acoller persoas que quixeran vir vivir ao municipio, moi rural e despoboado, cunha poboación de apenas un milleiro de habi-

tantes. Coa chegada do PNV á alcaldía nas eleccións de 2015, estas vivendas pasan a ser apartamentos turísticos.

Maskilu: unha conserveira colectiva autoxestionada por labregos e labregas

Un dos proxectos que máis interese despertou foi o de **Maskilu Kontserbera Agroekologiko Elkarte** (Mar de Lumes), unha conserveira colectiva autoxestionada impulsado por base-rritarras e persoas de diferentes comarcas que apostan por fomentar a soberanía alimentaria, a produción agroecolóxica, o consumo local e responsable e a comercialización en circuitos curtos. Este proxecto é moi interesante porque posibilita un va-

lor engadido para as pequenas produtoras locais ao transformar a súa materia prima en conserva, aproveitando os picos de produción sen que se teñan perdas na colleita e tendo a capacidade de ter produtos embotados todo o ano e con todas as garantías sanitarias.

Outro dos proxectos visitados o 6 de marzo foi o de **Aner**, un mozo que veu da cidade para aprender da súa avoa a cultivar e producir alimentos. Desa apren-

dizaxe tira hoxe o seu medio de vida coa produción de hortalizas, mel e derivados e pan. Esta diversificación permítelle sacar o

grosso dos seus ingresos coa venda de pan e, grazas á flexibilidade de horarios, dedicarse tamén á horta e á súa verdadeira vocación: a apicultura. En total, Aner xunto cun socio traballa dous invernadoiros de 1.500 metros cada un e ten sete colmeas. En canto á comercialización, tamén apostou pola venda de cestas semanais e é un dos socios da conserveira Maskilu.

Para Aner, o mellor do seu traballo é que lle permite conciliar a vida familiar; actualmente, dedícalle unhas trinta horas semanais e está tentando reducir a 25. A intensa xornada do mércores completouse coa visita a Artea, un proxecto rural de acollida de persoas refuxiadas onde se lles proporciona o necesario para vivir durante un tempo e se lles ofrece formación para que poidan desenvolver os seus propios proxectos.

7 de marzo

Kurtziaga: Escola de xestión cooperativa con comedor ecolóxico

A xornada do 7 de marzo comezou na oficina de EHNE Bizkaia cunha charla de VSF Justicia Alimentaria Global sobre novos procesos e retos en circuitos curtos de comercialización e compra pública de alimentos, con especial incidencia na organización e fornecemento de comedores escolares.

A parte práctica da xornada foi a visita á **Ikastola Kurut-**

ziaga, en Durango, cuxo comedor está fornecido por produtos baserritarras locais e dá de comer a 700 alumnos e alumnas

cada día. Esta ikastola está xestionada por pais e nais do alumnado en réxime de cooperativa cunhas 600 persoas socias.

O obxectivo desta escola no ámbito do comedor é sensibilizar cara unha alimentación saudable, comprando produtos locais. Ao tratarse dunha escola-cooperativa, ten máis autonomía ca un centro público. Isto, permitiulle unha xestión alternativa á da maioría de comedores escolares que, cada vez son menos e tenden cara a un sistema de catering.

Neste comedor, existen cotas de financiación do 75%, e o resto póñeno os socios e socias. Cada alumno ou alumna paga uns 75 € ao mes, e o custe do menú é de 5 € por xantar.

Errekazabaleta Ranch, Cooperativa Bizkaigane e Maritxu e Aitor

Xa pola tarde, o destino foi o concello de Atxondo, onde os mozos e mozas do SLG visitaron o casarío de **Maritxu e Aitor**, nai e fillo. Ambos traballan unha granxa con case 200 ovellas para producir uns 1.200 quilos de queixo ao ano. Tamén comercializan carne de año envasada ao baleiro, e diversifican coa cría de porcos a maiores. Venden directamente no casarío.

Acto seguido, o itinerario continuou por Elorrio, coa visita a **Errekazabaleta Ranch**, unha granxa onde pai e fillo son socios ao 50% e teñen unhas 30 vacas de carne de raza Angus. A alimentación do gando é en base a pasteiros e, ao quitar o penso, baixaron os custes de produción. Precisamente, a escolla da raza Angus foi por ter animais que gañen graxa sen necesidade de pensos. As vacas buscan que sexa o máis pequenas posible, porque paren igual pero comen menos. Para elixir cando mercan, baséanse, por orde, nos seguintes criterios: docilidade, fertilidade, boa paridora, bo leite e, por último, a conformación.

Os xatos mándanos ao mata-

doiro con 14 meses e un peso medio de 210-220 kg canal, aproximadamente, aínda que agora están traballando para aumentar o peso a 250 kg. Chegaron a ter xatos de 500 kg. e 18 meses. Os becerros permanecen coas nais o máximo tempo posible e logo só lles dan veza e herba de suplemento.

Fan venda directa a través de varios grupos de consumo e particulares en lotes de 3 e 5 kg con distintas pezas do canal. Ademais, están vendo a posibilidade de vender lotes máis pequenos con precociñados. No lado negativo, en Errekazabaleta Ranch están a ter serios problemas á hora de acceder a base territorial para o seu gando. Os montes son de moitos propietarios e, ademais, están a

sufrir as expropiacións para o tren de alta velocidade. Estes feitos obrígaos a levar as vacas en remolque para pacer en rabaños de 8 a 10 reses.

Para rematar a viaxe, visitouse a **Cooperativa Bizkaigane**, formada por 8 persoas que xestionan 69 hectáreas para producir leite, ovos, horta e carne de ovino, porcino e polos. Cada unha das persoas coñece os coidados que require cada animal e todas as tarefas que se desenvolven na cooperativa. Todas as persoas socias cobran o mesmo e o traballo en grupo permíttelles descansar algunha fin de semana. En canto á produción:

✓ Leite de vaca. Véndeno en botellas e envases de plástico. Con respecto ás botellas inten-

tan levar a cabo unha xestión de reutilización das mesmas no día a día. Un 10% do leite producido transfórmano en queixo fresco, curado, iogur e crema de leite.

✓ Leite de ovella: para producir queixo.

✓ Tanto para as vacas como para as ovellas utilizan a mesma sala de muxido modificada para tal fin.

✓ Na produción de horta non teñen un compromiso de elaboración de cestas ou paquetes.

✓ En canto as carnes, sacrifican na propia granxa e fan embutidos.

✓ Teñen unha pequena tenda na propia cooperativa, aínda que tamén venden en feiras e nunha xeadaría.

8M ▶ O 8 de marzo de 2018 será lembrado como o día no que a sociedade galega se ergueu para dicir basta á situación insostible de violencia e desigualdade que sofren as mulleres polo simple feito de selo. Tanto na Galiza, como no resto do Estado, e en boa parte de Europa, América e Australia, millóns de mulleres uniron forzas e demandas para que esa data marcasse un antes e un despois na historia.

Na Galiza, a folga de mulleres de 24 horas foi convocada pola CUT, o Sindicato Labrego Galego, o Sindicato Ferroviario Intersindical e o Sindicato da Elevación de Galicia. Os sindicatos obreiros maioritarios -UGT, CCOO e CIG- convocaron tamén paros, pero de dúas horas.

Dunha maneira ou outra, o seguimento da folga feminista foi masivo e superou todas as expectativas. Quizais, onde tivo o seu punto culminante de expresión foi nas multitudinarias manifestacións e actividades nas que participaron millóns de persoas ao longo de toda a xornada en todo o Estado, coas avenidas das principais cidades e vilas colapsadas, de maneira xeneralizada, por mareas humanas sen precedentes.

Previamente ao 8 de marzo, o día 4 houbo unha manifestación en Vigo convocada por Galegas 8M que xuntou 15.000 persoas e na que se leu un manifesto no que xa se anticipaba que “en catro días, as mulleres do mundo estaremos levando a cabo a primeira folga de mulleres feminista” iniciando “unha nova senda, facendo unha folga de coidados, laboral e de consumo que repetiremos cada ano até que paremos o mundo e o mundo sexa tamén noso”.

Neste mesmo manifesto, denunciouse que, máis alá das cifras sobre a fenda salarial, esta revolución faise “Porque as duplas xornadas non se erradicán con declaracións nin con leis dadas polos señores do capitalismo. Porque hoxe as mulleres máis novas están condenadas de antemán ao traballo escravista, parcial e precario, cando non directamente á exclusión social e á pobreza; e as maiores están abocadas ao abandono, á soidade e á miseria, sen recursos e comunidades que as sustenten.

Porque queremos parar de

Folga Feminista: Un 8 de marzo para a historia

A Secretaría das Mulleres do SLG participou activamente na organización da folga en Vilalba ao longo de toda a xornada con varios actos e manifestacións

contar asasinadas, lesionadas, violadas, agredidas, discriminadas, presas, exiliadas, emigradas, empobrecidas e excluídas. Queremos parar de contar cantas

teñen que denunciar e cantas non o fan, cantas son as acosadas, as humilladas, as calumniadas, represaliadas ou xulgadas elas en vez dos agresores”.

A soberanía alimentaria tamén entra na axenda do feminismo

O escrito lido o 4 de marzo en Vigo tamén expuxo as razóns das mulleres labregas e rurais para apoiar a folga feminista: “Porque as mulleres do rural galego soportamos unha dupla ou tripla precariedade, porque non só sustentamos as vidas das nosas comunidades, senón tamén todo un ecosistema e unha fonte de sustento para todas que o poder condena ao máis absoluto deterioro e abandono. Porque temos que apostar por nos relacionar co medio de forma radicalmente diferente, porque precisamos a soberanía alimentaria para transformarmos o mundo e porque debemos rebelarnos contra o espolio dos nosos recursos naturais”.

Neste senso cómpre lembrar que, no eido estritamente agrario, a desigualdade por motivos de xénero é patente en feitos como que só un 30% das titulares de granxas son mulleres e só o 3% ocupa a presidencia de cooperativas. A aplicación da Lei de Titularidade Compartida, con só 17 altas na Galiza dende 2011 cando se estima que hai unhas 35.000 labregas que se poderían beneficiar dela, fala por si mesma.

Máis de vinte vilas e cidades de toda Galiza asolagaron a rúa coa marea lila

Ben fosen manifestacións, concentracións, marchas ou outro tipo de actividades, oficialmente e baixo a convocatoria de Galegas 8M, houbo accións reivindicativas en Vigo, Pontevedra, Redondela, Ponteareas, Vilagarcía, Nigrán, Gondomar, Vilalba, Baiona, Lugo, Chantada, Ribadeo, Burela, Monforte, A Coruña, Compostela, Ribeira, Ferrol, Cee, Ourense, Allariz e Verín.

Aínda que dende a Secretaría das Mulleres do Sindicato Labrego Galego, como entidade convocante, tentouse participar e apoiar o máximo número de actos posibles, tivemos unha especial participación na xornada de Vilalba, que se desenvolveu ao longo de todo o día -dende primeira hora da mañá até ben entrada a noite- con charlas, proxección de vídeos, coloquios, xantar de sororidade, marchas pola vila, música, arte, lectura de manifestos, etc. Baixo unha carpa instalada fronte á casa consistorial, centos de mulleres chairegas, dende labregas a estudantes, de funcionarias a desempregadas, conviviron este 8 de marzo porque a loita contra a desigualdade é unha loita común e o inimigo a bater é o mesmo para todas: o machismo heteropatriarcal que envelena con desigualdade todos os ámbitos das nosas vidas.

As labregas galegas

► **María Cruz Valle, A Picheira (Muras).** Cruz foi unha das mulleres que participou activamente nas actividades organizadas en Vilalba polo Sindicato Labrego Galego e a Asociación Feminista vilalbesa. Dixo estar *“moi enfadada porque os sindicatos obreiros maioritarios criminalizáronnos por pedir unha folga de 24 horas, e eles convocaron só dúas horas de paro. Iso indignoume”*.

► **Silvia González, (Cee).** Días antes da folga, Silvia comentaba a súa intención de pechar o posto no mercado de Cee onde comercializa as hortalizas que cultiva. *“Ese día, vou levar os folletos e carteis da folga feminista ao mercado para repartilo entre as compañeiras. Probablemente, moitas non poidan secundar a folga porque son asalariadas e terán que facer o que lles mande o xefe, pero eu que son autónoma pecharei”*.

► **Montse Laya e Marta Méndez (Ribadeo).** Montse e Marta, que teñen unha finca de horta en Ribadeo, apoiaron tamén a folga. Neste senso, Montse denunciou *“a precariedade laboral das mulleres do rural”,* feito que fai necesario *“facer visible o traballo das mulleres no campo, que non está nin recoñecido nin remunerado”* a través de accións como a Folga Feminista. Respecto á necesidade do paro das mulleres no 8 de marzo, Marta argumentouna dicindo que cómpre *“rematar co heteropatriarcado e demandar, a nivel educativo, unha escola pública laica, que inculque valores feministas, libre de estereotipos de xénero e LGTBIfóbicos”*.

► **Pilar Guimarei, (Cuntis).** Pilar, que compatibiliza a gandería con formar parte da Dirección Nacional do SLG, participou na folga *“porque quixen denunciar os problemas que padecemos as mulleres, sobre todo en cuestións de igualdade. Indo á folga e ás manifestacións, quixen denunciar o enorme esforzo que facemos as mulleres para facer os nosos traballos se ter as compensacións cós homes”*.

► **Lupe Prado (Vilalba):** Para a responsábel do sector lácteo do SLG *“é lamentable que no século XXI non avanzásemos máis en dereitos e igualdade. Por iso fixen folga, e porque o 8 de marzo houbo moitas mulleres que non tiveron posibilidade de reivindicar os seus dereitos. Non porque non quixesen, senón porque alguén por atrás as coartou para que non fixesen folga. Por elas, eu fixen folga o 8 de marzo”*.

► **María Dolores Castro e Isolina Teixeira, Oleiros (Vilalba):** *“Estou aquí para defender o noso, para que non vaíamos cara a atrás nos nosos dereitos”,* afirmou María Dolores no transcurso do xantar do 8M en Vilalba. *“Ás veces, semella que retrocedemos en vez de ir cara a adiante. Para min, a mocidade estase a comportar peor en cuestións de igualdade que a xente nova da miña época, de xeito máis machista”*. No plano dos dereitos laborais das labregas, Isolina queixouse de que *“a pensión que temos é totalmente insuficiente. Vivimos porque, despois de xubiladas, seguimos traballando na casa e producimos boa parte da manutención. Se tivéssemos que vivir nunha cidade, sen terra para cultivar, non nos chegaba a nada esa pensión. Temos que seguir traballando todos na casa coma burras despois de xubiladas. Ás mulleres labregas tiñan que facernos un monumento”,* apostilou.

tamén fixeron folga

► **Belén Fervenza (Redondela)**

Para Belén, “o 8 de marzo foi importante que as mulleres fôsemos á folga para visibilizar a importancia que temos nos coidados, no traballo e en tantas facetas nas que estamos sempre invisibilizadas. Foi importante plantarse ese día e facernos visibles. Xa estamos fartas de ser un cero, de cobrar menos cós homes facendo máis traballo ca eles incluso e de que non sexa visible o noso papel a sociedade”.

► **Eva Rodríguez**

(Oza-Cesuras). En vísperas do 8 de marzo, Eva Rodríguez, que rexenta unha granxa de leite no lugar de Ameixeira, parroquia de Dordaño (Oza-Cesuras), explicábanos, acompañada da súa filla, a súa intención de facer folga “polas mulleres, polas penurias que pasaron as nosas antepasadas e para que as nosas fillas poidan ter un futuro no que haxa plena igualdade”.

► **Isabel Vilalba Seivane (Lourenzá).** A secretaria xeral do SLG lembrou que, en 2018, “segue a haber miles de mulleres labregas sen dereitos profesionais ou económicos recoñecidos”. Respecto á vida das mulleres do rural, Isabel Vilalba destacou que “cada vez se destrúen máis servizos públicos e estes recortes precarizan aínda máis a vida das mulleres”, polo que “sobran motivos para facer folga no 8 de marzo”.

► **María Xesús Carreira (Vilaba).**

Para María Xesús Carreira, “as mulleres melloramos en cuestión de dereitos, pero aínda queda moito por andar. No rural, a desigualdade pode ser maior, sobre todo na Galiza, onde está moi dispersa a poboación e a muller ten que sacrificarse se quere, por exemplo, que os seus fillos e fillas disfruten dos mesmos servizos e dereitos que os nenos e nenas das cidades”.

► **Dorita Simil Carril e María Dolores Lema Rey (Muxía).** Estas gandeiras da Costa da Morte, a primeira en activo e a segunda xubilada, dialogaron sobre a folga e a situación das mulleres días antes do 8 de marzo. “Eu non son capaz de imaxinarme un mundo no que as mulleres se puxesen de acordo para parar todas a un tempo”, reflexionaba Dorita; ao tempo que Dolores recordaba unha vida laboral na que tivo que compaxinar a gandería co marisqueo: “Nas vacas non conta o traballo. Somos sufridoras. Nós tiñamos unha granxa e, a maiores, eu mariscaba. E tiña que poñer moitos cartos dos que gañaba no mar para manter a granxa. Moitos. É moi duro que estea a gañar un soldo no mar e o teña que gastar nas vacas. E iso fíxeno moitos anos”. “Somos unhas heroínas”, sentenciou Dorita. “Manternos hoxe en día coas vacas que temos é unha proeza”.

► **Mercedes Alonso (Cotobade).** Esta gandeira, que é tamén integrante da Dirección Nacional do SLG, explicou que fixo folga 8 de marzo “en nome de tantas mulleres que están a sufrir a violencia machista e que morren sen causa e sen xustificación posible. As mulleres dámolo todo e creo que sen mulleres non hai mundo, pois o mundo segue adiante grazas ás mulleres”.

► **María Ferreiro (Curtis).** A responsábel da Secretaría das Mulleres do SLG foi á folga para “reivindicar os meus dereitos como labrega. As mulleres producimos a maior parte da alimentación do mundo e, pola contra, non recoñecen os nosos dereitos. A nivel global só posuímos o 1% da terra, o cal colócanos nunha situación de absoluta desigualdade con respecto aos homes”.

ENCONTRO DA SECRETARÍA DAS MULLERES ▶ As participantes incidiron, durante dous días, no papel esencial das mulleres labregas como produtoras de alimentos

XIII Encontro de Mulleres en Ourense: Feminismo e Soberanía Alimentaria

Desenvolveuse o 17 e 18 de marzo en tres concellos da Ribeira Sacra: Castro Caldelas, Parada do Sil e San Xoán de Río

Co sabor aínda en boca da Folga Feminista do 8 de marzo, a Secretaría das Mulleres do Sindicato Labrego Galego celebrou o seu XIII Encontro Anual que, desta vez, o 17 e 18 de marzo, elixiu como escenario a Ribeira Sacra ourensá. Aínda que o groso das actividades tiveron lugar no castelo de Castro Caldelas, tamén se desenvolveron no albergue de San Xoán de Río, onde as participantes pernoctaron; e nos Canóns do Sil.

Aínda con imprevistos, como fallos na calefacción do albergue en plena nevada, ou a suspensión dunha visita á adega Ronsel do Sil polos estragos causados por un temporal, este décimo terceiro encontro foi todo un éxito sobre todo debido ao interese que despertaron as diversas actividades e á intensa participación das mulleres que conviviron durante dous días baixo o lema “*As mulleres alimentamos o mundo: Soberanía Alimentaria e Feminismo*”.

O encontro comezou cunhas palabras da alcaldesa de Castro Caldelas, **Sara Inés Vega**, ao que seguiu unha palestra introdutoria coa responsábel da Secretaría das Mulleres do SLG, **María Ferreiro**; a secretaria xeral, **Isabel Vilalba**; e **Berta Malvárez**.

Na intervención de Isabel Vilalba, do mesmo xeito que días atrás María Ferreiro en diversos medios de comunicación, afondouse no significado do lema que deu nome este ano ao encontro e, especialmente, no “feminismo” e na “soberanía alimentaria”.

Dende a Secretaría das Mulleres desenvolveuse unha intensa campaña para promover a folga feminista e o XIII Encontro Anual. Na imaxe, a responsábel da Secretaría, María Ferreiro, con Sonia Vidal, na rolda de presentación deste último evento en Ourense o 13 de marzo. Na outra páxina, diversas imaxes do XIII Encontro Anual da Secretaría das Mulleres do Sindicato Labrego Galego

Se Galiza quere defender as labregas debe apostar pola agricultura a pequena escala

De seguido, **Berta Malvárez** fixo unha comparativa entre os dous sistemas agrarios dominantes: por unha banda o industrial, produtivista e intensivo; e, pola outra, o da agricultura familiar e labrega. A raíz desta intervención, as mulleres participantes organizáronse en grupos de traballo para reflexionar sobre que aspectos da produción alimentaria poden contribuír a mellorar a vida das labregas. Algúns dos que xurdiron foron:

▶ O consumo de alimentos producidos na contorna, de cercanía. Respecto disto, destacaron a necesidade de que haxa contacto directo entre consumidores e consumidoras e labregos e labregas, de que se potencien os mercados de cercanía e as variedades locais de alimentos, ou de que se lexisle para que os supermercados vendan produtos saídos das comarcas onde radican os seus establecementos. E, ademais dos merca-

dos locais, deberían recuperarse intercambios baseados no troco.

▶ Protexer e conservar as sementes, que son patrimonio da humanidade e dos labregos e labregas que as usaron e reproduciron ao longo dos séculos.

▶ Dignificación do traballo das mulleres. É necesario que as mulleres se apoién entre si, coa creación de redes e como alternativa a un sistema económico que minimiza e illa as persoas e lles fai sentirse menos do que son.

▶ O autoconsumo tamén é unha ferramenta que nos fai menos dependentes das grandes superficies comerciais.

▶ Cunha visión máis ampla, deberíanse axustar as normativas para favorecer as producións a pequena escala e favorecer así que os labregos e labregas manteñan o seu medio de vida.

Iniciativas agroecolóxicas con mulleres como sostedoras do noso medio rural

A xornada do sábado continuou despois do xantar cunha visita aos Canóns do Sil coa guía de **Xiana Rodil**, que acompañou ás participantes por eidos como os Balcóns das Mouras ou os Balcóns de Madrid, chamados así porque era o lugar onde as familias que emigraban da Galiza se despedían das que quedaban na Terra. Xa no albergue de San Xoán de Río, as mulleres do encontro fixeron o tradicional troco de sementes, con Belén Fervenza e Susana Outeiriño, e unha cea compartida con alimentos e sabores de todas as comarcas galegas.

A segunda xornada, o domingo 18 de marzo, estivo protagonizada por mulleres que forman parte esencial de proxectos agroecolóxicos en diversas comarcas e diversos sectores. Nestas palestras do domingo estiveron con nós **Sonia Couso**, de Amarelante (proxecto de recuperación de soutos para producir castaña e derivados no que participan dez familias de Manzaneda. Ver contraportada do Fouce 314); **Ana Corredoira**, de granxa A Cernada, moza que, tras licenciarse en Bioloxía, colleu as rendas da gandería familiar en Palas de Rei onde producen leite e iogures ecolóxicos; **Sabela Facal** que, despois de desenvolver unha experiencia pioneira no Courel de produción de fariña de castaña co Sequeiro da Portela, recalou na Laracha co Forno das Candeas, onde elabora pan e doces ecolóxicos; e **María Xosé Castro**, que produce hortalizas e mel en MiMá e vende directamente en mercados, centros escolares e grupos de consumo (Allariz, ver páxina 5 do Fouce 317).

En palabras da responsábel da Secretaría das Mulleres, María Ferreiro, estas testemuñas de exitosos proxectos agroecolóxicos no que as mulleres son parte esencial “foron un gran exemplo de como, a pesares de non podermos influír sobre as políticas destrutivas do campo que veñen impostas dende arriba, si po-

demo, cadaquén na súa parroquia, levar adiante proxectos e experiencias viables e transformadores que son os que están a manter con vida o noso medio rural e a tirar del”.

Novo local do Sindicato Labrego Galego en PONTEAREAS

O Sindicato Labrego Galego vén de trasladar a súa sede en Ponteareas. O novo local do SLG está en Avenida de Galicia, no edificio Costa Gallego, portal 16, entresollado, oficina 1; no mesmo edificio que a delegación do Faro de Vigo en Ponteareas e por detrás do edificio do concello.

Dende este novo local, o SLG seguirá atendendo a afiliación da comarca do Condado e parte da de Paradanta, e a concellos como, ademais de Ponteareas, O Covelo, Mondariz, Mondariz Balneario, A Cañiza, Salvaterra, Salceda, As Neves e Arbo. Neste local, o horario de atención ao

público é de martes a xoves, de 10:00 a 13:30 horas.

As coordenadas para acceder con navegador: 42.173760, -8.502477

Axudas para a creación de superficies forestais

Axudas para a creación de superficies forestais, cofinanciadas co Fondo Europeo Agrícola de Desenvolvemento Rural (Feader) no marco

do Programa de desenvolvemento rural de Galicia 2014-2020, e se convocan para o ano 2018.

Prazo: 26 de maio.

Axudas para investimentos en tecnoloxías forestais

Axudas aos investimentos en tecnoloxías forestais, procesamento, mobilización e comercialización de produtos forestais, cofinanciadas co Fondo Europeo Agrícola de Desenvol-

vemento Rural (Feader) no marco do Programa de desenvolvemento rural (PDR) de Galicia 2014-2020

Prazo: 27 de maio. Máis información, na túa oficina do SLG

DOCUMENTACIÓN

CAMPAÑA RENDA 2017

En todos os casos:

- ✓ Declaración da renda do ano 2016. No caso de non ter a declaración de 2016: datos persoais (nome e apelidos, número de DNI e data de nacemento) de todos os membros da Unidade familiar e número de conta (IBAN).
- ✓ Referencia catastral da vivenda habitual (reibo da contribución urbana)
- ✓ Certificacións de rendementos das contas bancarias, accións, bonos, dividendos de sociedades, cooperativas, montes veciñais, etc. a nome de calquera dos membros da unidade familiar.

No caso de traballadores/as por conta allea, pensionistas, parados/as:

- ✓ Certificacións de retencións. (empresas, INSS, INEM, etc.)
- ✓ Cotizacións a sindicatos obreiros, se é o caso.

Caso de rendementos da actividade agraria:

- ✓ Certificados de retencións das empresas leiteiras, xateiros, etc.
 - ✓ Facturas de venda de vacas, maquinaria, e demais elementos afectos á actividade.
 - ✓ Xustificantes de todas as subvencións recibidas no ano 2017 (PAC, primas gandeiras, seguros de gando, Planos de mellora, etc.). Subvención do Agroseguro (Traer a copia da póliza do 2017)
 - ✓ Informe de indemnizacións de Agroseguro, saneamento, etc.
 - ✓ Facturas de venda de madeira (se é o caso).
- No caso de ser necesario, pódese facer un inventario da explotación para deducir polos investi-

mentos realizados nos últimos anos. Para isto, é preciso a relación de todos os elementos afectos á explotación (vacas, maquinaria, instalacións, etc) con data e prezo de compra. Se xa se ten feito en exercicios anteriores unicamente teremos que actualizalo.

Outros ingresos, no seu caso:

- ✓ Documentación xustificativa de venda de fincas, vivendas, activos financeiros, fondos de investimento, cobros por expropiacións, plans de pensións, etc.
- ✓ Subvencións: rehabilitación de vivenda cobradas no ano 2017, renda de emancipación, etc.
- ✓ Facturas de venda de dereitos de pago base, etc.

Deducións e reducións:

- ✓ Achegas a plans de pensións, alugueiro de vivenda, hipotecas, etc. (se as hai).

PRECISAMOS A DATA DE CADUCIDADE DOS VOSOS DNIs PARA TER ACCESO AOS DATOS FISCAIS

PREGÁMOSVOS QUE NOS TRAIADES A DOCUMENTACIÓN O ANTES POSIBLE PARA EVITAR PROBLEMAS DE ÚLTIMA HORA.

Asesoría para mulleres do rural

PUNTO DE ATENCIÓN ÁS MULLERES DO RURAL
ASOCIACIÓN PUNTO DELAS - SECRETARÍA DAS MULLERES

TELÉFONO DE
EMERXENCIA PARA
CASOS DE VIOLENCIA
CONTRA AS MULLERES

016

Non permitas que te maltraten.
Solicita axuda no teléfono 016.

Chamada gratuíta e secreta (non se rexistra no recibo)

Compra - Venda - Troco

VENDAS

Véndese

-Silo de penso de 8.000 kg. de dous compartimentos. Zona de Monfero.
☎981 788 905

Véndese

-Xatas e xatos con carta, raza Blonde de Aquitania. Boa xenética. En Ribadeo.
☎686 116 478

Véndese

-Citroën saxo
☎606 398 305

Véndese

-Xuntador de herba de 630 m., marca Fella. 3.000 €
-Ensiladora de millo de un rego, marca Taarup. 500 €
☎620 670 303

Véndese

-Silo e herba seca en rolos.
☎982 526 108
(chamar de 13:00 a 16:00)

Véndese

-Rolos de herba seca deste ano (30 aproximadamente) na zona de Castro de Rei (Lugo).
☎659 643 489 (Xosé Maria)

Véndese

-Estendedor-ringleirador Vicon.
981 786 610 (Xosé).

Véndese

-Herba seca en pacas de 80x80x240. Na zona de Chantada.
☎670 320 138

Véndese

-Rabaño de 65 ovellas de carne en Santabaia de Montes (Cualedro).
☎665 504 653 e 648 745 620

Véndese

-Cisterna de xurros de 6.000 l.
-Circuíto de muxido de 4 puntos marca Sac.
-Autocargador rotativo Morra de 1'85 m.
☎648 037 051 (Santiago)

Véndese

-Angazo ringleirador de 11 brazos.
-Muiño eléctrico de pedra. Zona Ribadeo.
☎656 349 743 (Paco)

Véndese

-Vacas e xovencas de raza fri-soa por xubilación. Chamar en xuño.
☎699 439 775 (Carlos)

Véndese

-Autocargador Maglosa RC. Peso máximo, 3.800 kg. Moi bo uso. Zona Portomarín.
☎626 686 509

Véndese

-Arrincadora de patacas marca Aguirre. Para dous regos, monomando de sirgas con distribuidor para pa.
-Abonadora pendular marca Aguirre con capacidade para 500 kg.
☎650 019 275

Véndese

-Rolos de herba seca en Santa Cristina (Cospeito).
☎982 505 755 (Salustiano)

Véndese

-Sala de muxido de 6 puntos, marca Gascoigne Melotte con 6 pulsadores electrónicos. Lavado automático. Por xubilación.
☎981 695 542 e 648 118 865

Véndese

-Carro mesturador Storti de 9 m. Ten menos de 10 anos. Venta por xubilación. Na zona de Castro de Rei.
☎670 898 481 (Xosé).

Véndese

-Abono de vaca feito con toxo. En granxa ou a domicilio. En San Amaro (Ourense).
☎646 074 892 (David)

Véndese

-Silo de penso de 5.000 kg.
-Rolos de silo.
-Tanque de leite de 2.200 l.
-Circuíto de muxido.
Vende por cese de actividade na zona de Castro de Rei.
☎670 898 481

Véndese

-Rolos de silo.
☎981 446 501

Véndese

-Arado de 2 regos automático, en bo estado. Zona de Meira.
☎982 330 623 (Manuel)

Véndese

-Autocargador-picador marca Mengerle, con espaxedores e documentación.
☎628 586 957 (Antonio)

Véndese

-Bañeira de 850 litros monofásica.
-Circuíto de 3 puntos, marca Manus.
☎618 244 883

Véndese

-Tanque de leite de 1.050 litros marca PACKO - auga xeada, dunha tapa soa, en uso e bo estado. Na zona de Guntín.
☎670 508 318 (Xosé Manuel)

Véndese

-Quad Polaris Scrambler 4x4 400 2T. Ano 1998. En perfecto estado mecánico e coa posta a punto total acabada de facer, con factura de taller e pezas. Documentación en regra como ATV. Sen ITV. Prezo. 2.000 €. En Baltar, Pastoriza (Lugo)
☎630 382 654

Véndese

-Autocargador Sima de 22 metros, seminovo e con documentación.
-Apañadora de patacas seminova.
☎690 774 565

Véndese

-Angazo ringleirador tipo Stoll. Na zona de Boqueixón.
☎636 154 317

Véndese

-Próxima camada de cans de palleiro. Cor canela.
☎676 268 464 (Vitor)

Véndese

-Patata ecolóxica Kennebec.
☎981 790 331

Véndese

-Autocargador mecánico en funcionamento. Está ben de rodas. En Irixoa. Prezo: 600 €.
☎981 798 620 (Eusebio)

Véndese

-Tractor Fiat F100.
-Herba seca en pacas grandes.
No Arneiro (Cospeito)
☎676 128 939 (Antonio)

Véndese

-Tractor Lamborghini R603, 60 CV, 3 cilindros, tracción simple, cabina, dirección asistida, tdf 540/1000, 2 saídas dobre efecto, cambio 12+3 velocidades. Só tivo un único dono, con 6.000 horas reais de traballo. En perfecto estado. Prezo: 5.990 €
☎649 565 136

Véndese

-Becerras Limousin. En Lugo.
☎685 884 257

Véndese

-Circuíto de muxido de 6 puntos, marca Gasconi.
-2 tanques de frío de 900 e 700 litros.
-Macho Flevi.
-Tractor Cassei de 90 CV.
-Autocargador rotativa Marran
-Rotativa de 4 discos.
-Rotovator.
-Apañadora de patacas.
-Arado de 3 regos.
-Aboadora.
☎981 446 501

Véndese

-Viño de Barrantes, do país e augardente.
☎986 689 486

Véndese

-Furgón Citroën Jumper. Na zona de Guitiriz.
☎628 837 720

Véndese

-Finca en Montederramo formada por 2 parcelas cun total de 7,5 hectáreas: Pol.77-Parc.67 e Pol.77-Parc.52. Acceso por estrada, con auga e pechada con muro de pedra. Apta para uso gandeiro e forestal.
☎676 979 348

Véndese

-Hórreo novo.
☎699 600 474

Véndese

-Autocargadora de 23 m marca Lacasta. Na zona da Baña.
☎679 221 548

Véndese

-Tractor. 82 CV, dobre tracción. Con rodas novas. 6.300 horas de traballo.
-Pa de tractor Ebro 470 ou 160
☎667 469 962

Véndese

-Tractor John Deere 2140. Tracción simple. 85 CV. Rodas novas. 4.720 Horas (reais). En perfecto estado. Na zona de Santiago. Prezo: 10.000 € (non negociabeis).
☎667 054 266

Véndese

-Tractor Lamborghini R3 Evo 85, ano 2009, 2.200 horas. Seminovo. Con aire acondicionado. 25.000 €
-Circuito completo de muxido Gascoigne de 4 puntos. 1.200 €
-Tanque de leite Packo de 1.500 litros de capacidade y trifásico 1.200 €
-Herba seca e silo en rolos. En Cospeito (Lugo)
☎610 472 095 (Xosé)

Véndese

-Rolos de silo campaña 2017.
-2 tanques de leite, un de 600 litros e outro de 1.500 litros, con lavado automático.
Zona de A Pastoriza (Lugo)
☎639 537 964 e 982 164 443
Preguntar por Carlos.

Véndese

-Arado de tres regos, marca Oviñ, con botella automática.
-Desensiladora BVL con dobre coitela.
Zona Friol.
☎982 183 019 e 628 785 466

COMPRAS

Mércase

-Mel.
☎638 045 317

Para poder anunciarse nesta sección cómpre estar afiliad@ no SLG e comunicar o anuncio a través da súa oficina sindical máis achegada. Os anuncios publícanse durante tres números consecutivos, ao cabo dos cales quitanse. En caso de que @ anunciante quixera seguir mantendo o seu anuncio, ou para realizar calquera modificación do mesmo, debe poñerse en contacto de novo coa súa oficina sindical para facelo.

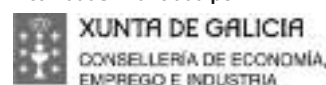
CURSOS FORMATIVOS SOBRE PREVENCIÓN DE RISCOS LABORAIS (PRL) NO SLG

- **PRL no manexo do tractor (3 horas)**
- **PRL no manexo de maquinaria agrícola e forestal (rozadoras e motoserras) (3 horas)**

- **Cursos de PRL específicos da actividade agropecuaria (30 horas)**
- **Saúde laboral e revisións médicas (3 horas)**

INFÓRMATE NA TÚA OFICINA DO SLG MÁIS PRÓXIMA

Actividade financiada por:

O pasado 21 de abril, os escenarios dunha das loitas labregas máis icónicas da Galiza, a das Encrobas, volveron ser pisados por homes e mulleres que non querían esquecer a nosa historia na II Marcha pola Memoria. Nesta ocasión, a andaina foi especial por celebrarse, en 2018, 25 cabodano da morte de Moncho Valcarce, o crego das Encrobas; e tamén por contar cunha nutrida representación da resistencia contra a mina de Touro e O Pino que veu recordar, tamén, que a pesares do andado a loita continúa.

Tomando como punto de partida a igrexa das Encrobas, en Pontoxo, onde se ergue o busto conmemorativo de Moncho Valcarce, unhas trescentas persoas fornecidas con fouches e paraugas iniciaron a marcha por algún dos principais escenarios da loita contra a usurpación de terras que había perpetrar Lignitos de Meirama/Fenosa, en 1977, co apoio sen fendas de todo o aparato represor do Estado, esgrimindo diante do pobo as súas armas e a inxustiza das súas leis.

Das voces e pandeiretas da Asociación de Mulleres A Xunqueira á palabra de Emma Pedreira, Ramón Muñiz, Lolo Barbeito ou Nieves Herrero; da peza teatral para lembrar a persoa de Moncho Valcarce á Cantiga das Encrobas escrita polo inesquecible Manuel María e revivida nas gorxas de Xurxo Souto, Mini Rivas e Saleta. Foron moitas as voces e persoas que nos axudaron, etapa tras etapa, a rememorar unha loita que aínda segue viva nun mundo no que as Encrobas se multiplican ao tempo que se expande a indignación e sede de xustiza. A vinte e cinco anos do pasamento de Moncho Valcarce, a loita continúa.

Moncho Valcarce volve ás Encrobas 25 anos despois

Algunhas imaxes que ilustran a II Marcha Pola Memoria das Encrobas. De arriba a abaixo e de esquerda a dereita: Xosé Antón Bocixa, un dos organizadores da Marcha, lendo un texto diante das persoas que asistiron; actuación da Asociación de Mulleres A Xunqueira coa escritora Emma Pedreira sentada; e roteiro

